

ŽÁR TĚLA A OHNĚ

ZROZENÁ
Z KRVE
A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Zrozená z krve a popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentrout

Zrozená z krve a popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZROZENÁ
Z KRVE
A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Born of Blood and Ash
A Flesh and Fire Novel
By Jennifer L. Armentrout

BORN OF BLOOD AND ASH copyright © 2024 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.
Illustrations © by Hang Le
Translation © Kateřina Hejnová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7161-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7174-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7175-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7165-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Poděkování autorky

Napsat knihu je těžké vždy, ale když jde o poslední díl série? To je vůbec nejtěžší. Chcete, aby byl ještě dokonalejší než všechny předchozí, a dostat jej z hlavy do vašich rukou si žádá velký tým lidí. Děkuji Hang Le za překrásnou obálku a týmu vydavatelství Blue Box, Liz Berryové, Jillian Steinové, M. J. Roseové, Chelle Olsonové, Kim Guidrozové, Jessice Saundersové, Tanace Kangarové, skvělým redaktorům a korektorům, Michaelu Perlmanovi a celému týmu S&S za podporu v oblasti distribuce vázaných knih. Obrovský dík patří také mým agentům Kevanu Lyonovi a Taryn Fagernessové, mé asistentce Malisse Coyové, vedoucí odbytu Jen Fisherové a pracovitému týmu, který stojí mimo jiné za ApollyConem: Steph Brownové, Vicky a Mattovi. Děkuji také moderátorkám JLAnders, Vonettě Youngové a Moně Awadové, za to, jak bezpečný a zábavný prostor pro všechny přítomné tvoří.

V další řadě se sluší poděkovat všem, kteří mi mnoha různými způsoby pomáhali prokrastinovat – K. A. Tuckerové, Kristen Sedleyové, J. R. Wardové, Sarah J. Maasové, Steveu Berrymu (za jeho romány), Andree Joanové, Stacey Morganové, Margo Lipschultzové a spoustě dalším.

Největší dík patří JLAnderům, zábavné komunitě, u níž se můžu od srdce zasmát a odreagovat. Jste nejlepší! A díky také týmu ARC za upřímné recenze a podporu.

A teď to nejdůležitější. Nic z toho by nebylo možné nebýt vás, čtenářů. Doufám, že víte, jak moc pro mě znamená.

DĚKUJI VÁM.

*Věnováno učitelům a knihovníkům – nevím, jak to děláte.
Každý jeden z vás je ztělesněním hrdinství.*

MUSEUM

THYTIJSKÉ PLÁNĚ

SIRTA

KITHREIA

HORA IOTHO

SOUOSTROVÍ CALIASTA

TRITONOVÝ OSTROVY

*
MĚSTO BOHŮ

*
AIOSINY
STROMY

*
CORŮV PALÁC

DAIOS

HYGEIA

* KÁZNICE

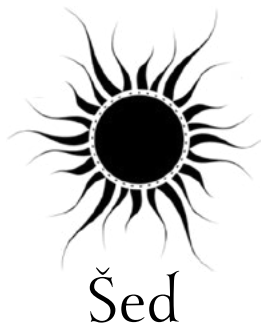
ZEMĚ KOSTÍ

Poznámka pro čtenáře

Knihla obsahuje témata, která mohou být pro některé čtenáře náročná. Ačkoli nejsou popisována nikterak detailně, v knize se objevují zmínky o sexualizovaném násilí, sebevraždě, úmrtí dětí a verbálním, psychickém či fyzickém týrání.

Pokud si o svých zkušenostech potřebujete s někým promluvit, obraťte se na odborníky, kteří vám rádi pomohou.

Linka bezpečí – <https://www.linkabezpeci.cz/>

Nyktos, známý také jako požehnaný strážce duší a prvotní bůh obyčejných lidí a konců, prvotní bůh smrti a momentálně bůh vši netrpělivosti, nechtěl marnit čas na chodbě před ložnicí.

Bylo to poslední místo, kde chtěl postávat. Myšlenkami se nacházel u své královny – své spřízněné duše, manželky a celého svého světa –, která na něj čekala v jejich společné posteli.

Opustil ji teprve před pár minutami, ale tělo mu prakticky vibrovalo potřebou být zpátky u ní. Dívat se na ni. Dotýkat se jí. Připomenout si, že je v bezpečí, zdravá a živá. Že její povznesení a hodiny, které následovaly, nebyly jen překrásným snem.

Šed si zoufale potřeboval připomenout, že navzdory všemu, co udělal, jen aby se před ostatními uzavřel – dokonce zašel tak daleko, že si nechal odstranit *kardii* –, se do sebe stejně zamilovali, prolomili silné hradby, jimiž obehnali své srdce, a zbourali překážky, které vystavěli, jen aby se navzájem ochránili. Síla Šedovy vůle se vzepřela osudu. *Oni* se vzepřeli osudu.

A to díky tomu, co bylo nanejvýš nepředvídatelné.

Neznámé a nepopsané.

Mocnější než sudičky...

Pravá láska zrozená z největších hloubek srdce – spříznění duší.

Rozhovor, který právě vedl s Nektasem, byl nicméně důležitý a musel proběhnout.

A tak se rozhodl, že bude trpělivý.

Nebo to přerušení přinejmenším skousne.

„Všude je klid,“ pronesl Nektas tichým hlasem.

„Zatím.“

„Zatím,“ přitakal draken. Karmínově černé vlasy mu padaly přes ramena.

„Na hranici mezi Zemí stínů a Vathi panuje klid. Na obloze taktéž. Attes ani Kyn zatím nezaútočili.“

Attes Šedovi těžkou hlavu nedělal – i když ne že by tomu mizerovi nechtěl stáhnout kůži z těla. Ruka se mu sevřela v pěst. Ne, to spíš *bratru* prvotního boha válek a dohod toužil pomalu, bolestivě vyrvat vnitřnosti z těla a ještě před tím ho zbavit každého milimetru kůže za všechno, co Šedovi navykládal v době, kdy ho Kolis věznil – ať už říkal pravdu, nebo ne.

„Jeho Veličenstvo je tak laskavé, že až se jí samo nabažít, daruje ji mně,“ chlubil se mu přímo do obličej v domnění, že ho Šed nevnímá, v očích záblesk sadistické radosti. „Nebyla ráda.“ Zasmál se. „Asi se bude vzpírat, až jí vrazím péro do zadku, ale nakonec si to určitě užije a ještě bude prosit, abych ji –“ Jeho slova skončila chrlením krve a nadávkami.

Šed zvládl natáhnout kostěné řetězy právě tak akorát, aby mohl zvednout ruku a zarýt prsty do Kynova krku. Přišel při tom o kus kůže a kosti, ale bylo mu to jedno. Klidně by to udělal znovu. Tak velký měl vztek.

Tehdy i *ted*.

Hromadil se v něm dlouhé roky.

Oči barvy leštěných safírů se upřely do jeho. Na novou podobu drakenových očí si sice ještě nezvykl, ale jednoznačně v nich četl porozumění. Nektas poznal, na co myslí. Žádné pouto nebylo třeba, nejstarší draken mu byl otcem a bratrem *zároveň*.

Za chvíli sklouzl pohledem ke dveřím ložnice. „Kolis se dál ukrývá.“

Na Šedově kůži vykvetly stíny a nástěnná svítidla po celé délce chodby začala divoce blikat. Pouhá zmínka o jeho strýci v něm vzbudila takový vztek, že jakékoli antipatie ke Kynovi v porovnání s ním bledly.

Protože Šed *věděl*.

I Kolis při svých návštěvách rád žvanil, akorát byl chytřejší než Kyn a dával si dobrý pozor, aby si pokaždé, když o Seře mluvil jako o svém majetku, zachoval bezpečnou vzdálenost. Šed zatnul čelist a světla znovu zazářila.

„Šede,“ klidnil ho Nektas tiše a přistoupil k němu blíž. Jeho modré oči planuly stejně jasně jako světla na stěnách.

„Jsem v pohodě,“ zavrčel Šed, nadechl se a prudkou, temnou energii zkontrolil.

Nektas významně pozvedl obočí. „Víš to jistě?“

Nic jiného mu nezbyvalo. „Jo.“ Odkášlal si, když světla v chodbě pohasla. „Jak dlouho bude podle tebe mimo?“

„Těžko říct. Pár dní? Týden?“ Nektas znovu zalétl pohledem ke dveřím ložnice. „Počítám, že Sera je v pořádku?“

Víc než to. Byla naprosto dokonalá. Přikývl. „Ano.“

„To rád slyším.“ Nektas se odmlčel. „I když jsi mi vyhrožoval smrtí.“

Šed cítil, jak se mu do tváří vkrádá teplo, a zřetelně si vybavil, jak Nektasovi vyhrožoval, že ho zabije, jestli neodejde. Na jeho obranu, právě vytahoval prsty ze Seraína sladkého klína. „Jo.“ Znovu si rozpačitě odkášlal. „Za to se omlouvám.“

Nektas se uchechtl. „Není třeba. Ještě si vzpomínám, jaké to je –“

Světlo v drakenových očích na okamžik pohaslo a Šeda píchlo u srdce silněji a hlouběji než kdykoli předtím. Všechny ztráty, které sám prožil – smrt rodičů i jiných blízkých, na nichž mu kdy záleželo –, nebyly nic ve srovnání s úmrtím drahé polovičky. Svého všeho.

A Nektas ji zažil.

Kolisovým přičiněním.

Šed mu stiskl rameno. „Slib, který jsem ti jednou dal, pořád platí. Kolis za všechno, čeho se dopustil na tobě i tvých sestřích a bratrech, zaplatí.“

Nektas se hluboce nadechl nosem. „Já vím.“

„Fajn.“ Šed spustil paži. Na hřbetu levé ruky se mu zatřpytil zlatý vír manželského otisku. „Vím, že ostatní čekají na informace a chtějí Seru vidět.“

„Musí ji vidět,“ opravil ho Nektas a založil si ruce na prsou. „Na vlastní oči.“

Šed to chápal. Potřebovali se ujistit, že je Sera pořád sama sebou, že během povznesení nepřišla o rozum a že se vážně stala tím, co všichni cítili.

Pravou prvotní bohyní života.

Budou si ale muset počkat.

„Ještě jsme si ani pořádně nepopovídali,“ namítl Šed.

„Neříkej,“ odušil suše Nektas.

Na Šedových rtech se objevil lehký úsměv, ale skoro hned zmizel. „Než svolím, aby se s ní *kdokoli* setkal, musím si s ní promluvit,“ řekl nekompromisně. „Musím se ujistit, že je v pořádku.“

Nektas přikývl. „Hodně si toho zažila.“

„To ano.“ Nepochyboval o tom, přestože mu Sera o svém zajetí skoro nic neřekla.

Přesto *věděl*.

I bez Kolise a Kyna si dobře pamatoval, jak zoufale stála o to, aby ji vnímal pořád stejně. Přestože tvrdila, že se vlastně nic nestalo, pochopil, *proč* jí na tom tak záleží. Moc dobře totiž věděl, co se člověku musí stát, aby měl z něčeho takového strach. Koneckonců s tím měl přímou zkušenost jako svědek i jako ne dobrovolný účastník.

V hrdle se mu začal tvořit knedlík smutku a vzteku, ale nenechal se jím udušit, jinak by zadusil i ji. „Potřebuje teď trochu času, aby se dala dohromady,“ pronesl. „A já potřebuju, aby ses o to postaral.“

„Spolehni se,“ ujistil ho Nektas bez zaváhání. „Zařídím, aby vám všichni dali po zbytek večera i noci pokoj. A pro případ, že by se nějaký pitomec rozhodl riskovat život, budu hlídkovat za dveřmi.“

Šed se spokojeně usmál. Poslední věta se mu líbila. „Možná to potrvá déle než jednu noc.“

„Ten most přejdeme, až k němu dojdeme.“

„To ho rovnou spálím na popel,“ varoval ho Šed.

Draken se pobaveně pousmál a znovu se zadíval na dveře. „A já pochybuju, že Sera vůbec dovolí, aby byl vybudován.“

Šed si odfrkl. V tom měl Nektas nejspíš pravdu. „Jsi...“ Odmlčel se, když v krku náhle ucítil trpkou pachut' neklidu – emoce, která jistojistě nepatřila jemu. Ztuhl. „Musím za ní.“

Nektas přikývl. „Něco se jí zdá.“ Pohlédl Šedovi do očí. „A ty sny jsou plné neklidu.“

Šed se zatvářil překvapeně. „Už jste se propojili?“

„Jsme propojení od chvíle, co se narodila.“ Nektasovy oči zářily jasnou modří. „Jen jsme o tom nevěděli.“

Jak by taky ano? Skoro nikdo netušil, že Šedův otec Eyrthos vložil poslední jiskru života – Šedovu – do smrtelného rodu, a taky nečekal, že by smrtelnice

mohla přežít povznesení a stát se prvotní bohyní. Něco takového se dosud nestalo.

Šed se chtěl otočit k odchodu, ale pak se zarazil. Měl ještě něco na jazyku. „Děkuju.“

Nektas nechápavě naklonil hlavu na stranu. „Za co?“

Šed se posmutněle usmál a chytil drakena za zátylek. „Za tvoji pomoc a věrnost.“

Nektas mu gesto opětoval. „Naše věrnost plyne ze všech obětí, které jsi přinesl, i ze síly tvé vůle, Šede. Naše pouto je zasloužené a stejně silné jako *notam*.“

Šed uznale vystrčil bradu. „A to se Serou?“

Nektas se souhlasně usmál. „Zasloužila si ho, i když nemusela.“ Stiskl Šedovi rameno a pak spustil paži podél těla. „Běž se o ni postarat.“

„Vždycky,“ přísahal Šed. Byl to slib, který byl rozhodnutý plnit do posledního dne svého života.

Opustil Nektase, aby se vrátil k Seře, a tiše vklouzl do ložnice. Ve chvíli, kdy na dívce spočinul pohledem, čas jako by se zastavil.

Ležela na zádech, blondatý vodopád vlasů se stříbrnými pramínky měla rozprostřený částečně na polštáři a částečně na jednom nahém rameni. Přistoupil k posteli a při tom sledoval prameny vlasů až k mezírce, z níž vykukovala růžová špička jejího řadra, a pak k dece, do níž ji zabalil, než z ložnice odešel.

Při pohledu na ni se mu útroby svíraly touhou, ale pro tento okamžik ji zvládl udržet pod kontrolou – což měl nejspíš udělat i potom, co se probudila. Jenže se úplně přestal ovládat. Nelitoval ničeho, co spolu v posledních hodinách dělali, a věděl, že ani ona ne, ale taky mu bylo nad slunce jasné, že se měl zachovat jinak.

Jak trefně poznamenal Nektas, Sera si toho hodně zažila na mysli i na těle a důkaz toho se jí teď vrýval do tváře.

Její obočí, odstín mezi tmavě blond a hnědou, se nebyť drobné vrásky mezi nimi téměř dotýkala. Pihy – všech šestatřicet – se na světlé pleti vyjímaly ostřeji, než bylo obvyklé, a tmavé řasy se křečovitě tiskly k sobě.

Něco se jí zdálo. A ten sen ji zneklidňoval a vzbuzoval v ní úzkost.

Šed nervózně odhrnul příkrývku a vklouzl vedle ní. Díval se na ni a na jazyku cítil čím dál tím kyselejší pachut.

Na jednu stranu chtěl vědět, o čem se jí zdá, na druhou až tolik ne.

Nebyl si totiž jistý svou reakcí, a kdyby si měl vsadit, nejspíš by byla přesně taková jako v té vizi před mnoha lety – ve vizi, kterou si tak špatně vyložil a v níž ve vzteku páčil říše a zanechával za sebou jen smrt a zkázu.

Přesně takový vztek s ním cloumal pokaždé, když si vzpomněl na Kolise. Byl tak živočišný a prudký, že by v tu chvíli klidně nechal říše padnout, jen kdyby to znamenalo, že Kolis zemře. V takový okamžik mu bylo srdečně jedno, kolik duší v důsledku jeho činů skončí před Asfodelskými sloupy. Hlavně aby ho Sera už nikdy nemusela spatřit.

Jeho vztek by ji však nevyhnutelně poškodil. Život nemohl existovat bez smrti. A naopak. Jeho vztek by znamenal zkázu říší. *Jejich zkázu.*

A tak mu nezbyvalo než se uklidnit.

Pozoroval ji, přestože dobře věděl, že kdyby byla vzhůru, nejspíš by mu za to dala pěstí. Tiše, krátce se zasmál. Zdála se trochu klidnější, stále to však nebylo ono. Doufal, že to, co ji trápí, přejde a nechal ji spát. Sera usnula skoro hned po jejich milování a potřebovala si odpočinout. Po několika minutách, co ji pozorně hlídal, ale opět svraštila obočí. Cukla rukou a zkroutila prsty, až jí zbělely klouby. Ucítil další emoci.

Hořkou a dusivou.

Strach.

Pak vydala zvuk, který od ní slyšel jen zřídka.

Zanaříkala.

A vykřikla slovo.

Jen jedno.

Ne.

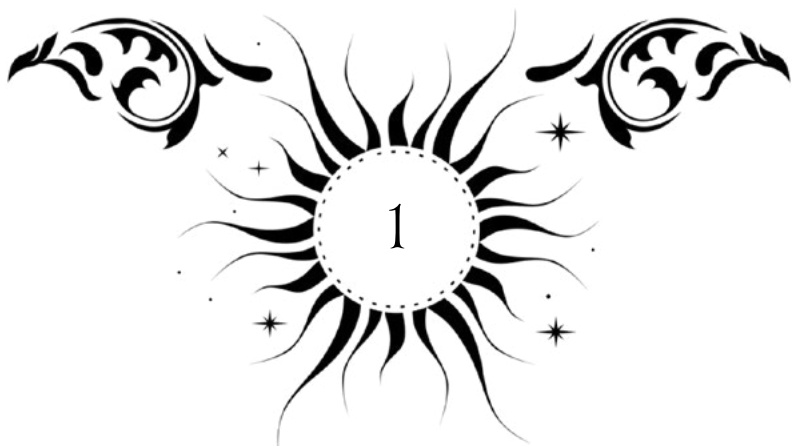
Šed jako by se uvnitř rozpadl.

Jo, sakra. Ležet a nic s tím nedělat, i když to byla jen noční můra, měnilo jeho nitro v ledový příbytek ze vzteku a smutku. Když zvedl ruku, zachvěla se mu.

Vzchop se, nařídil si. Jeho vztek byl teď Seře k ničemu. Zavřel oči a vědomě si pročistil mysl. Potřebovala všechno to, co si sám poté, co se vypořádal s Kolišovými tresty a požadavky té prvotní svině Veses, odepřel. Útěchu a stabilitu. Podporu. Třes ruky ustal. Znovu se mohl nadechnout.

Dostal smrtící vztek pod kontrolu. Lehce se dotkl její tváře a zatnul čelist, když se zachvěla. Dotek probudil k životu malou jiskřičku prvotní esence.

Potlačil své znepokojení a políbil Seru na čelo. „Sero,“ oslovil ji mocným hlasem. Sice existovala šance, že to fungovat nebude – nátlak na jiné prvotní nemohl uplatnit nikdo jiný než prvotní bůh života –, *ale* ona se právě povznesla a ani zdaleka nebyla v plné síle. Zadoufal, že to zabere, a hned ho ta myšlenka zamrzela. Vůbec se mu to nelíbilo, ale ještě víc se mu přičil její strach. „Vzbuď se, *liesso*.“

Ze spánku mě probral Šedův hlas. Cítila jsem, jak mi pomaleji tluče srdce, a přinutila se polknout navzdory suchu a bolesti v krku. Jako bych prokřičela celé dny, ba i roky. Naposledy to ale bylo ve Městě bohů – v Dalosu.

Na tvářích jsem ucítila dotek chladných rtů a okamžitě jsem se přetočila a přivítala pohodlí dlouhého, pevného těla. Paže se zvedla a poskytla mi prostor, abych se mohla přitisknout k jeho hrudi.

Uvolnila jsem se a veškeré napětí polevilo. Takový měl na mě účinek. S ním jsem byla klidnější. Do posledního kousku v těle.

Položila jsem mu ruku na bok a políbila ho na krk. „Nechtěla jsem usnout.“ Šed mi vtiskl letmý polibek na temeno hlavy. „Nic se neděje, *liesso*.“

Krásná.

Mocná.

Kdykoli mě tak oslovil, zaplavil mě pocit něžného pohazení a srdce se mi naplnilo intenzivní blízkostí a pocitem, že jsem chtěná a milovaná – dvě věci, po kterých jsem celý život zoufale toužila.

„Něco se ti zdálo,“ pronesl tiše.

Sevřel se mi žaludek. Křičela jsem ze spaní? Proto mě škrábalo v krku? „Já... vážně?“

Chvilí nic neříkal. „Ty si nevzpomínáš?“

„Ne,“ zalhala jsem. Brněla mě kůže po celém těle. „Copak jsem... dělala něco divného?“

Znovu mi přešel rty po čele. „Kdepak, *liesso*. Jen jsi byla neklidná.“

Díky bohům.

Přitulila jsem se k němu jako ke své osobní dece. „Jak dlouho jsem spala?“

„Nijak dlouho.“ Šed mě objal kolem pasu. „Sotva třicet minut.“

Vnořila jsem si hlavu do ohybu jeho krku a usmála se. „Proč mám pocit, že neříkáš pravdu?“

„Protože to tak je.“

Skřehotavě jsem se zasmála a on mě krátce sevřel v objetí. „Takže se mě jen snažíš uklidnit, když jsem po několika dnech stáze zase usnula?“

„Během stáze se ti klidného spánku zřejmě nedostalo,“ vysvětloval mi s trpělivostí, které jsem já nebyla ani zdaleka schopna. „Tělo při stázi prochází drastickými změnami.“ Odmlčel se. „A navíc jsem tě po probuzení nenechal moc odpočívat.“

Při vzpomínkách – některých sladkých, jiných přímo skandálních – na hodiny po mém probuzení jsem bezděčně zkroutila prsty na nohou. „A já si vůbec nestěžuju.“

Na temeni mě polechtal temně smyslný smích. „To mě ani nenapadlo.“ Do jeho tónu se vloudil náznak nefašované mužské samolibosti. „Ale povznesení si vybírá svou daň. Potřebuješ odpočívat.“

„Já ten pocit nemám,“ namítla jsem přímo do jeho hrudi, k níž jsem se stále tiskla.

„Měla bys mít.“ Prostrčil koleno mezi mýma nohama, aby mi byl ještě blíž. „Máme čas. Tolik, kolik potřebuješ.“

Čas? Legrační. Jistě, měli jsme čas, ale kolik? Ani zdaleka ne dostatek. A to už jsme ho dost strávili v posteli líbáním, vzájemným ochutnáváním, šukáním a milováním a ignorováním světa okolo.

Ignorováním všeho, co nás čekalo.

A přestože jsem si nepřála nic než zůstat tady, kde na nás nikdo a nic nemohlo, pod kůží se mi kupila nervozita. Museli jsme se vypořádat se spoustou věcí, a ani jeden z nás nebyl na většinu z nich připraven.

Počínaje tím, čím jsem se stala.

Šed mírně pootočil hlavu, políbil mě na nahé rameno a prsty mi zamotal do vlasů. „Už jsem ti někdy řekl, jak máš krásné vlasy?“ zeptal se.

Prudce se mi zhoupl žaludek.

Ano, řekl. Šed byl mými vlasy fascinován stejně jako já jeho úsměvy. Líbil se mu jejich světlý odstín. Namísto radosti jsem však cítila stojatý, těžký vzduch. *Nadechni se*. Cítila jsem dusivou vůni zatuchlého šeríku. A bez ohledu na to, jak moc jsem se té představě bránila, viděla jsem před očima pravého prvotního boha smrti a jeho mizející falešný úsměv. Prohlížel si – ne, *zkoumal* – barvu mých vlasů. V duchu jsem slyšela jeho hlas –

„On je nenáviděl,“ vyhrkla jsem a srdce mi dunivě tlouklo do žeber. Stiskla jsem víčka tak pevně, až se mi před očima objevil ohňostroj bílých světél.

Šedovy prsty se zastavily uprostřed pohybu. „Cože?“

„Kolís,“ špitla jsem a uvědomila si, že mu křečovitě tisknu ruku. Byla jsem tu s Šedem, obklopená *jeho* citrusovou, svěží vůní. To *jeho* prsty mě vískaly ve vlasech. Byla jsem v Zemi stínů. V bezpečí. Povznesená a silná. Chráněná. A hlavně víc než schopná se bránit. Přinutila jsem se stisk povolit. „Nelíbila se mu jejich barva a často to zmiňoval.“

Ztuhl napětím a jeho kůže prudce zchladla.

Kruci.

Nechtěla jsem ho připravit o vnitřní klid. A možná jsem to ani nebyla já, nýbrž Kolís – který se tu ani nenacházel.

Šed se zhluboka nadechl. „Další příklad toho, jak kolosální je Kolís idiot.“

„Sotorie měla zrzavé vlasy,“ pokračovala jsem a představovala si, jak se opakovaně bouchám do krku. „Myslím, že v tom byl ten problém.“

„Její vlasy jsou mi úplně u prdele.“

„Ona za to přece nemůže,“ řekla jsem, abych okamžitě bránila duši, která ve mně donedávna díky Šedovu otci přebývala a která jediná mohla Kolise skutečně zabít. Teď byla ukrytá v diamantu zvaném Hvězda. A já jsem ji pořád měla potřebu chránit.

Pravděpodobně to tak bude už vždycky.

„To přece netvrdím.“ Zabořil prsty hlouběji do záplavy kudrlin a jemně mi zaklonil hlavu. „Sero?“

„Co?“

„Podívej se na mě.“

Copak jsem se na něj *nedívala*? Ne. Otevřela jsem oči, pálily mě tváře. Dětilo nás sotva pár centimetrů. Hleděla jsem přímo do hustých černých řas rámujičích duhovky v barvě světlého železa, protkané bílými paprsky a zářivým éterem.

„Chci, aby ses na mě dívala, až ti budu přísahat.“ Promlouval pevným hlasem, ledovým jako ta nejstudenější a nejkrutější kobka a úplně jiným, než jakým se mnou mluvil normálně. „Vím, že Kolise nemůžeme zabít. Zatím. Ale ublížím mu. Hodně. Přinutím ho, aby si přál zemřít. Bude o to prosit na kolenou.“

Po kůži mi přeběhl mráz. Nepochybovala jsem, že svůj slib naplní. Ani v nejmenším. A i když jsem tomu parchantovi chtěla způsobit nepředstavitelnou bolest, Kolis zabil Šedovi otce i matku. A spoustu dalších. Způsobil Šedovi mnohem víc bolesti, než jsem si vůbec dokázala představit.

„Za mě žádný problém,“ řekla jsem. „Pokud mi s ním dopřeješ pár minut. S hodně ostrým předmětem.“

„Platí.“ Namotal si pramen mých vlasů na prst.

„Já...“ Odmlčela jsem se, něco mě rozptýlilo. Když jsem se odtáhla, abych si mohla prohlédnout celý jeho obličej, uviděla jsem *ho* – myslím opravdu. Nekonečný, téměř chaotický proud myšlenek se najednou zastavil. Prohlížela jsem si jeho rysy a všechny myšlenky zmizely neznámo kam. Naplnil mě úžas.

Jako bych ho viděla poprvé.

Všechno se mi na něm zdálo jasnější. Detaily byly zřetelnější, živější a rozmanitější. Jeho husté, vlnité vlasy – vlhké – měly spoustu různých odstínů od tmavých přes světlé, s nádechem do kaštanové. Jeden pramen, který už stačil uschnout a tvořil teď ležérní vlnu, se dotýkal koutku jeho plných rtů v barvě někde mezi růžovočervenou a hnědou. Další pramen spočíval na ostré linii jeho čelisti. Zahlédla jsem i počínající strniště, které bych dříve smrtelnými očima asi neviděla.

Pro lásku boží. Jak to, že jsem si toho nevšimla hned, když jsem se probrala ze stáže?

Svraštil obočí, které barevně ladilo s nejtmašími prameny jeho vlasů. „Sero? Jsi v pořádku?“

„Jo.“ Odrhla jsem od něj pohled, zvedla se na lokti a rozhlédla se po ložnici.

U postele svítila jen malá lampička. Za normálních okolností by k rozpoznání nejdrobnějších detailů nestačila, ale já si hned všimla, že vidím lépe. Otevřenými dveřmi koupelny jsem dohlédla přímo do dalších dveří, vedoucích do soukromé místnosti určené pro pořádání schůzek, když chtěl být Šed zároveň co nejbliž své ložnici. Zahlédla jsem toaletní stůl a světle šedivě šmouhy

v mramoru. Rozeznávala jsem i tahy, které na dřevěných dveřích zanechal štětec s mořidlem. A dokonce i odlesky zdí ze stínového kamene, na které světlo lampičky nedosáhlo.

Vzpomněla jsem si, co mi o stínovém kameni řekl falešný Král bohů, a zhoupl se mi žaludek. Že je to struska: kombinace všeho, co roztavil dračí oheň – včetně *lidí* – a co pak vychladlo.

No fuj, pořád mi z toho bylo na zvracení.

Šed sklouzl rukou z mých vlasů a položil mi ji na bok. „Nezdáš se v pořádku.“

„To můj zrak. Vidím všechno líc. Pokoj. Tebe.“ Shlédla jsem k němu. „Jak jsem mohla být tak nepozorná a všimnout si toho až teď?“

Napjaté vrásky kolem jeho výrazných úst se okamžitě vyhladily. „Od probuzení ses *v podstatě* nezastavila.“

„Až tak?“

Pozvedl jeden koutek rtů. „Taky je možné, že se tvé smysly teprve začínají zostřovat. Ne vždycky je to hned a často to přichází ve fázích, které mohou trvat i několik hodin nebo dnů.“

Znovu jsem se rozhlédla po ložnici. Dveře na balkon chránily těžké závěsy. „Jak dlouho to trvalo tobě?“

Chladnými konečky prstů zachytil pramen vlasů, který mi spadl do obličeje, přehodil mi jej přes rameno a zastrčil za ucho. Při tom se mi lehce otřel o řadro. „U mě to bylo hned.“

Protočila jsem panenky. „Jak jinak.“

Usmál se. „Sluch se mi zlepšil během pár hodin, ale zbytek až za několik dní.“

„Zbytek?“

„Vnímání drobných změn v prostředí,“ vysvětloval a já se zamračila, protože jsem neměla nejmenší tušení, co to znamená. „A drakenům jsem začal rozumět až za několik dnů.“

Zmocnilo se mě překvapení. Chvilí jsem na něj nechápavě zírala a pak se ve mně opět probudil ten zvláštní pocit *vědění*. Šed drakenům *opravdu* rozuměl. Stejně jako všichni povznesení prvotní bohové a někteří z nejstarších bohů.

Původně jsem si myslela, že si jen dělá legraci nebo jim jednoduše čte emoce. Ale šlo o kombinaci dvou věcí – vnímání jejich nálad nebo potřeb a čtení jejich myšlenek.

„Říká se tomu *te'lepe*,“ pokračoval. „Něco jako pouto. *Notam*, díky němuž s námi můžou drakeni sdílet své myšlenky. Mohou ho navázat dokonce i s bohem, záleží na tom, jak dobře se s ním cítí.“

Notam? Zamračila jsem se. Nezmínil se o tom Attes? Snažila jsem se v duchu zaslechnout Nektasův hlas, ale nešlo to. „Takhle nás ale slyšet nemůžou, že ne?“

Šed zavrtěl hlavou. „Já to neumím, myslím si však, že můj otec s nimi dokázal mluvit napřímo. Takže ty bys měla nakonec taky.“

Než jsem stačila jeho slova zpracovat, kousla jsem se do spodního rtu a píchla se špičkou tesáku. „Auvajs,“ zasyčela jsem a zašklebila se bolestí. „Tímhle tempem o ten ret co nevidět přijdu.“

Pobaveně se zasmál. Sotva ho bylo slyšet, a přesto jsem v barvě jeho hlasu zaslechla rozdíl. Zbožňovala jsem jeho smích, protože jsem věděla, že se stejně jako já dlouho nezasmál. Teď to byl zvuk plný beztíže. Upřímný. Připomínka toho, že už se přede mnou neuzavírá jako kdysi.

Přestože mě rána na rtu bolela, sklonila jsem hlavu a přiblížila ústa k jeho. Polibek začal něžně, jako jemné vyznání lásky, ale zažehl jiskru, která vznítila plameny touhy proudící v našich žilách. Přitiskl svá ústa k mým, zachytil drobnou kapičku krve, již jsem si sama způsobila, a jazykem mi roztáhl rty. Ty jeho chutnaly po whisky, kterou vypil, než jsem usnula.

Bylo mi jasné, že pokud s líbáním okamžitě nepřestaneme, nikdy z postele nevstaneme.

Neochotně jsem se tedy odtáhla a pak se zhroutil na záda s ladností divokého prasete. „Takže...“ Pohlédla jsem na Šeda. Rty měl stále roztažené a mírně naběhlé a odstín jeho duhovek byl žhavě stříbrný, protkaný zářivými liniemi éteru – prvotní esence. To, jak se na mě díval, jako by mě chtěl doslova spolknout... *Pro lásku boží*. Rychle jsem odvrátila pohled, jinak bych ztratila poslední zbytky zábran.

Odkašlala jsem si. „Zajímalo by mě, jak dlouho potrvá, než začnu slyšet tak jako ty. Hodiny? Dny? Týdny?“

„Týdny snad ne.“ Šed se uvelebil na boku a podepřel si hlavu pěstí.

„A co když ano?“ zeptala jsem se a promnula si konečky vlasů mezi prsty.

„Ale ne.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“ I když jsem věděla, že si dělám zbytečné starosti, jíkala mě úzkost. Zmatek v mé mysli nezmírnilo ani povznesení. Vědomí, že

nemám k obavám nejmenší důvod, ještě neznamenalo, že je opravdu nemám, naopak pak byly často ještě *větší*. „Není to přece nemožné. Byla jsem smrtelnice. Neměla jsem se povznést. Něco se mohlo pokazit. Možná jsem... porouchaná a budeš mě muset vyměnit.“

„Možná.“

Spadla mi brada a šlehla jsem po něm příkrým pohledem.

Pobaveně na mě zamrkal.

„Nebud' roztomilý a nemrkej na mě,“ poručila jsem mu. „*Možná?*“

Zasmál se, pořád ještě uvolněně. „Jako bych snad o něčem takovém uvažoval. Navíc to ani nejde.“ Chytil mě za ruku a odtáhl mi ji z vlasů. „Neexistuje pro mě nikdo jiný než ty. Nikdy neexistoval,“ pronesl a pohlédl mi zpřímá do očí. Zatajila jsem dech. „A nikdy nebude.“

„Mám to stejně,“ odvětila jsem. „Navždycky.“

„Já vím.“ Zatínal čelist, ale jeho pohled byl stále jemný a vřelý. „Proto se na tebe pořád trochu zlobím.“

Zamračila jsem se. „Za co?“

„Chtěla jsi, abych žil dál,“ připomněl mi a přezvykoval ta slova, jako by mu v ústech zanechávala nepříjemnou pachuč. „Chtěla jsi, abych přišel na způsob, jak obnovit svoji *kardii*, a znovu se zamiloval. A nevěřím, že bys s tím zrovna ty byla v pohodě.“

„Řekla jsem to, protože jsem umírala.“

„Výmluva.“

„Ale podle mě hodně dobrá,“ namítla jsem. „A co chceš říct tím, že *zrovna* já? Když jsem řekla, že chci, aby ses zamiloval, myslela jsem to vážně.“

„To jsou kecy, Sero.“

„Nejsou.“

Jeho smích byl jako ostří. „I kdyby se mi nějakým zázrakem podařilo obnovit *kardii* a skutečně bych si někoho našel, chceš tvrdit, že bys mě po nocích nechodila strašit?“

Zkřížila jsem ruce pod prsy a vystrčila bradu. „Ani náhodou.“

Pochybovačně pozvedl obočí.

Udržela jsem jeho pohled.

Chvilí čekal a pak se zeptal: „Opravdu?“

„Ano.“

Sklonil hlavu a zastavil se kousek od mé tváře. „Já tě znám, Sero.“

„V to doufám,“ odvětila jsem.

„Vím, že jsi mnohem starostlivější, než si připouštíš. Vím, že stejně jako jsi vzteká a tvrdohlavá, jsi taky schopná neuvěřitelných projevů laskavosti a obětavosti,“ pokračoval a za zorničkami mu pulzoval éter. „Nejsi ale žádný svatoušek ani lidumil.“

Semkla jsem rty. „No, to poslední nemůžu popřít.“

„Ne, to nemůžeš.“ Šed mě pohladil po paži a jemně mě chytil za předloktí. „Stejně jako já se občas chováš nepředvídatelně a jsi schopná chladné a rychlé odplaty. A lhal bych, kdybych tvrdil, že ti schopnost odpuštění pumpuje v krvi stejně horce jako touha po pomstě.“

Měla jsem mnohem zrůdnější tendence než on. Na rozdíl od něj jsem se nepokoušela smýt ze sebe krev, kterou jsem prolila. Nepřipomínala jsem si životy, za jejichž konec jsem nesla odpovědnost, a netrápila se kvůli nim. Většina lidí by to měla opačně.

Šed mi rozmotal paže, přiblížil se k mé tváři a lehoučce mě kousl do spodního rtu. „Dáváš i beres bez jediného zaváhání. A jsi majetnická, *liesso*.“

„A ty snad ne?“ poznamenala jsem. „Zapomněl jsi, jak jsi přísahal, že zavraždíš každého, s kým se oddám rozkoši? Nebo to byly jen...?“ Nervózně jsem se usmála. „Plané řeči?“

„Nezapomněl jsem. A toho převíta bych zaživa stáhl z kůže, ať už by to byl přítel, nebo nepřítel.“ Políbil mě a přejel mi jazykem po tesáku. Pocítila jsem ostrou rozkoš a přišla o dech. „A víš ty co?“

„Co?“ vydechla jsem.

„Z mého slibu, že vykuchám každého, kdo kdy uspokojil tvé potřeby, jsi...“ Jeho rty se dotkly mých. „*Zvlhla*.“

Prudce jsem se nadechla. Ve tvářích mě páčila směsice rozpaků a chťice. No, spíš chťic s malou, sotva znatelnou špetkou studu, protože to, co říkal, byla naprostá pravda.

„A vím, že ty bys udělala totéž. Tahle stránka mé osobnosti, ať už je to správně, nebo ne, si notuje s tvou. Miluješ stejně zuřivě, jako nenávidíš.“ Zvedl hlavu. „A aby bylo mezi námi jasno, věřím, že to, oč jsi mě žádala, jsi myslela vážně. Laskavost v tobě chtěla, abych byl šťastný. Abych žil. Ale kdybys věděla, že někoho mám, nespala bys klidně.“

Otevřela jsem ústa k odpovědi, hned jsem je však zase zavřela. Začal se usmívat. Myslela jsem to *vážně*. Když jsem si myslela, že umírám, chtěla jsem, aby Šed konečně a doopravdy žil. Ale přineslo by mi to kýžený *klid*? Bez něj? Nebo by se ze mě stala jedna z těch duší, které odmítají přejít na druhý břeh? V hloubi duše jsem znala odpověď. „Dobře, možná bych tě strašila.“

„Nepovídej.“

Přimhouřila jsem oči. „Ale dělala bych to s láskou.“

Hlasitě se zasmál a přitiskl čelo k mému.

„Jsi tak... rozkošná.“

„Rozkošná?“

„Uhm.“ Vtiskl mi letmý polibek. „Rozkošně porouchaná prvotní.“

Chtěla jsem ho plácnout do hrudi, ale chytil mě za ruku a přiložil si ji na tvář.

Pak mi vtiskl polibek přímo doprostřed dlaně. „Každopádně zpět k prvotním změnám.“ Spustil mi ruku na břicho. „Všimla sis i něčeho jiného než posíleného zraku?“

Zamyslela jsem se. „Nevím –“ Zarazila jsem se, došlo mi, že jsem si něčeho přece jen všimla. Intuice, která byla spíš pocitem *vědění*.

„Nevím, jestli jsem to už nezmiňovala,“ spustila jsem, „ale mám takový zvláštní pocit, který jsem předtím neměla – něco jako intuici. Mysl mi někdy sama nabízí odpovědi – nebo znalosti. Maličko jsem to měla, ještě než jsi mě povznesl.“ Lehce jsem zavrtěla hlavou. „Zní to směšně, ale neuměl tvůj otec předvídat různé události? Možná se s tím nenarodil, rozvinulo se mu to však během povznesení.“

„Uměl,“ zašeptal Šed a mírně rozšířil oči. „*Vadentie*.“

„Prozřetelnost.“ Překvapeně jsem si uvědomila, že neznámému slovu pronešenému v jazyce, který jsem dosud neznala, rozumím. „Vidíš, nevím jak, ale prostě to vím.“

„Měl ji, než ho Kolis obral o jiskry.“

Zvědavost zažehla plamen, podněcovaný potřebou pochopit, co to je za schopnost a jaká má omezení. „Vyprávěl ti o té... *vadentii* někdy? Třeba jak funguje?“

Zavrtěl hlavou. „Jestli o ní někdo něco ví, pak jedině Nektas. Určitě se tu brzy objeví.“

Poznamenala jsem si, že až bude příležitost, musím se drakena vyptat, a překulila jsem se na bok čelem k Šedovi. „Copak tady není?“

„Myslím, že je s Jadis a Reaverem,“ odvětil a pohladil mě konečky prstů po boku.

Sotva ta jména vyslovil, pod prudkým přívalem emocí se mi sevřelo srdce. Nevěřila jsem, že ty dva malé drakeny ještě někdy uvidím. „Chci je obejmout,“ vyhrkla jsem tak rychle, až se mi zahřály tváře. „Možná jen Jadis. Reaverovi by se to asi nelíbilo.“

„Ale líbilo.“ Šed mi rychle vtiskl polibek na čelo a já si pomyslela, jestli mé emoce zachytil, nebo jsem je promítla. „Máš hlad?“

Žaludek se okamžitě ozval a celkem hlasitě zakručel. Podívala jsem se na něj. „Asi trochu ano.“

Zasmál se. „V koupelně je čerstvá voda,“ pověděl mi. „Až tam skončíš, přinesu nám něco k jídlu.“

„Nemusíš na mě čekat,“ pronesla jsem.

„Jenže já chci.“ Přejel mi špičkou prstu po tváři a podíval se dolů. „A navíc se můžu dál kochat výhledem.“

Vědomí, že se mě bojí nechat o samotě, mě už neuvádělo do rozpaků. Naopak, díky jeho ohleduplnosti a starostlivosti jsem měla pocit, že se mé srdce zdvojnásobilo – možná dokonce ztrojnásobilo. Naklonila jsem se k němu a políbila ho. „Budu za to ráda.“

„A já jsem rád, že jsme na stejné vlně.“

Usmála jsem se a opřela se čelem o jeho. „Máme ale povinnosti.“

„To ano.“ Hladil mě prsty po paži a zanechával za sebou stopy chvění.

„Hodně důležité,“ pokračovala jsem. „A obávám se, že čím déle v posteli zůstaneme, tím menší je pravděpodobnost, že se k nim dostaneme.“

„A *já* mám zase pocit,“ řekl a nosem se dotkl mého, „že se zásadně neshodujeme v tom, jak je ten výhled v porovnání se vším ostatním důležitý.“

Zasmála jsem se. Tahle Šedova hravá, uvolněná stránka, kterou jsem měla možnost poznat jen v říši smrtelníků, ještě než mě přivedl do Země stínů, se mi moc líbila. Staré časy se mi zdály nekonečně vzdálené a jen nerada jsem tak vzácný okamžik narušovala. „Jak to, že jsem za tu zodpovědnou já? To je přece tvoje role, ne moje.“

Usmál se. „Nejsem si jistý, jestli o ni ještě stojím.“

„Pokud se jí vzdáš, vypukne totální chaos,“ oponovala jsem mu. „Celý den. Celou noc.“

„Ještě že mám tvůj chaos rád.“ Položil mi ruku na bok a zaklonil hlavu. Jeho oči, nyní v hřejivém odstínu oceli, pátraly v mých. „Určitě budeš v pořádku?“

Přikývla jsem a srdce se mi dmulo tak, až jsem měla pocit, že snad pukne.

„A říkáš pravdu?“

„Ano.“ Po všem, co se stalo s Kolisem, a po tom, co jsem málem zemřela, už mě představa škrčení ve vaně netrápila. Nechala jsem si to však pro sebe. Vytažovat Kolise nebo poloboha Hamida bylo v danou chvíli bezpředmětné.

„Jsem v pohodě,“ ujistila jsem ho. „Klidně běž.“

Šed nejprve zaváhal, ale pak přikývl, jako by se snažil přesvědčit sám sebe, že může. Sledovala jsem, jak se zvedá z postele, otáčí se a natahuje si kalhoty. Okamžitě jsem pohledem přelétla víry z inkoustu, které pokrývaly celou délku i šířku jeho zad. Černé tečky představující kapky krve nyní na jeho teplé kůži v barvě připomínající obilné klasy s lesklými zlatohnědými tóny, jež jsem předtím nebyla s to rozeznat, vystupovaly víc než dřív.

Inkoustové kapky táhnoucí se po jeho zádech i bocích představovaly ty, o něž přišel. Životy, za které se cítil zodpovědný. A přestože to tetování bylo na pohled krásné, vyprávělo tragický příběh.

Kapek bylo příliš mnoho.

Stovky.

A já jsem si v tu chvíli přísahala, že už žádnou novou nepřidá.

Posadila jsem se a sáhla po prvním kousku oblečení, který jsem nahmatala, což byla jedna z Šedových košil s dlouhými rukávy. Natáhla jsem si ji, zvedla se na kolena a spočinula pohledem na malé dřevěné krabičce se stříbrnými panty, která ležela na nočním stolku. Do dřeva byl vyřezán krásný vzor jemné liány připomínající pergamenové svitky, jež jsem vídala i na tunikách obyvatel Země stínů a na dveřích do trůnního sálu.

Šed v ní uchovával moje gumičky do vlasů, které sbíral. Mnozí by to považovali za maličkost, ale pro mě moc znamenalo, že si vážil něčeho tak obyčejného jen proto, že to patilo mně.

„Mimochodem,“ pronesl, zatímco si oblékal volné plátěné kalhoty. „Ve skříni máš připravené oblečení od Erlíny.“ Otočil se ke mně čelem a tentokrát

poskytl úchvatný výhled on *mně*. Pak se zakřivil. „Zapomeň na to. Chci tě takhle. Vždycky. Je to nejvíc sexy.“

Významně jsem povytáhla jedno obočí a podívala se na sebe. Měkká košile byla tak dlouhá, že by mohla klidně sloužit jako noční úbor – beztvářý, pytlovitý. „Mám na sobě jednu z tvých košil.“

„Právě,“ zamručel jako kocour.

Vzhlédla jsem k němu, a sotva jsem na něm přistála pohledem, všechno, co jsem se chystala říct, mi odumřelo na jazyku. Vlasy si na zátylku smotal do nízkého uzlu, čímž vynikly nápadné úhly a roviny jeho obličeje. Jeho pohyby v sobě měly vrozenou eleganci vždycky, ale teď, jak se pomalu blížil k posteli, se zdála ještě zřetelnější. Jako by byl nedílnou součástí okolního prostředí.

Sklouzla jsem očima, i linie jeho hrudníku a pevně stažené svaly na břiše byly výraznější. Mapovala jsem pohledem kapky z inkoustu po obou bocích až k opasku kalhot, pod nímž mizely.

„*Lieso*, neměla by ses na mě takhle dívat.“ Zachytila jsem změnu v jeho hlasu a pohlédla mu do tváře. Mluvil sytěji, se sametovou rezonancí, která z každého slova vytvářela symfonii vzrušení.

Prudce jsem se nadechla a zachytila jeho citrusovou vůni. Zdálo se mi to? Ne, *opravdu* jsem cítila jeho vzrušení. Ne tak, jako to dokázal on, tedy že bych četla jeho emoce, ale nově objevený pocit vědění se nedal popřít. *Cítila* jsem jeho vzrušení v každíčském úderu srdce. Muselo jít o další z rozvíjejících se smyslů, o nichž se Šed zmínil. „Víš to jistě?“

„Bohužel. Musíš se najíst.“ Sehnul se a vzal mi tvář do dlaně. „Budu pryč sotva pár minut.“

„Dobře.“

Zaklonil mi hlavu, pohlédl mi do očí a pak se sklonil ještě níž. Když promluvil, jeho rty se dotýkaly mých. „Miluju tě.“

Ta dvě krátká slova mi vzala dech. Měla být nemožná.

Naklonil hlavu na stranu a políbil mě. Dotek jeho chladných rtů byl nejprve jemný, ale záhy se prohloubil.

Když nakonec odtáhl svá ústa od mých, divoce mi bušilo srdce. „Já tebe –“

V tu chvíli se zničehonic rozrazilly dveře na balkon a tlusté závěsy se připlácly na zeď.

„Co to –?“ vyhrkla jsem. Po podlaze se vlnila stoupající bílá mlha. Dolehla ke mně podivná vůně. Pižmová. Téměř sladká. Uprostřed hrudi mi intenzivně pulzoval éter a každý instinkt v těle mi napovídal, že tohle – ať už to bylo cokoli – není Kolis.

Šed se otáčel a rychle měnil. Pod kůží se mu barvily stíny a ze zad mu vyřázely pramínky tmavého éteru ve tvaru připomínajícím křídla. Zadívala jsem se do mlhy. Něco se v ní tvořilo. Šed varovně zavrčel a vycenil tesáky.

Brněla mě kůže na zátylku. Cítila jsem něco... „*Prastaří.*“

Vyskočila jsem z postele a natáhla se po Šedovi. Sotva jsem se dotkla prsty jeho kůže, komnatou se prohnal energetický výboj. „Šede!“

Padla tma.

Probudila jsem se na tvrdém, vlhkém povrchu, za zvuku hučení a obklopená vůní podobnou spálené kůži, jen tato byla příliš sladká a páchla po hnilobě. Mnohem horší než zápach zatuchlého šeríku. Kde je –?

Bílá mlha.

Tma.

Šed.

S trhnutím jsem se posadila a vytřeštila oči do absolutní tmy.

„Šede!“ vykřikla jsem a šklubla sebou, když se můj hlas rozezněl ozvěnou a smísil se se zvukem, který už spíš než hukot připomínal strašidelné sténání sboru hladových duchů.

Po páteři mi přeběhl mráz a naskočila mi husí kůže, ale nic víc jsem necítila. Přitiskla jsem si dlaň na hrudník a nahmatala hebkou látku Šedovy lněné košile.

„Zatraceně,“ špitla jsem. Žádné pulzování éteru. Žádná skrytá síla těsně pod kůží.

Muselo se mi to zdát.

Až na to, že...

Až na to, že vlhký, studený kámen pod mýma nohama byl příliš skutečný a zápach tak hustý a sytý, že jsem ho prakticky *cítila* na jazyku.

Rázem jsem si vzpomněla, co jsem cítila, než přišla ta tma. Cosi *prastarého*.

Zvedl se mi žaludek a vyhoupla jsem se na kolena. Kde byl Šed? Snažila jsem se přijít všemu na kloub a v hrudi se mi zabydlovala panika. Hrdlo jsem měla

stažené, takže se mi ještě hůř dýchalo. Zatímco jsem se snažila dostat na nohy, neviděla jsem kolem sebe vůbec nic. Jen černočernou tmou.

Vtom se objevily dvě stříbrné tečky. Zastavila jsem se v podřepu, srdce mi bušilo. Zdálo se, že se velikost teček zdvojnásobuje. Mihla se další a pak čtvrtá, každá rostla stejně rychle jako ta před ní. Rozevřela jsem rty a zírala na ně. Já... Napadlo mě, že to nejsou světelné koule ani tečky.

Vypadaly jako oči rozzážené éterem.

Pomalou jsem se narovнала a už tak roz dováděné srdce se zrychlilo. Prsty mě brněly, jak rychle mi proudila krev v žilách. Možná už jsem necítila esenci v sobě ani tu podivuhodnou intuici, ale všechny ostatní smysly mi fungovaly dobře. Zmocnila se mě náhlá, ledová hrůza, až mi ochraptěl hlas. „Haló?“ vyhrkla jsem.

Světla zmizela.

Uplynula sotva vteřina. Kromě sténání bylo ticho. Udělala jsem krok vpřed. Zastavil mě příval nabitého vzduchu. Na více místech zlatě zajiskřilo a z jisker vyšlehly plameny a vrhly zářivé světlo na železné svícny na stěnách. Instinktivně jsem záři sledovala pohledem, šířila se po matných, šedivých kamenných stěnách jakési jeskyně, v nichž byly vyryty symboly, které jsem zahlédla už v Chrámu stínů a u Afsofelských sloupů – kruhy se svislými čarami. Zabrnělo mě za levým uchem. Ozvala se prvotní intuice. Symboly znamenaly smrt. Skutečnou smrt.

Nebyla jsem sama.

Tělo mi zalilo nejprve horko a pak chlad a všechny svaly se napjaly. Přímo přede mnou se objevily tři postavy na koních, hlavy skloněné a zahalené, těla skrytá v bílých rouchách, která se vlnila. Také koně, soustavy kostí a šlach, byli zahalení světlymi rubáši.

Už jsem je viděla. U Pilířů. Pamatovala jsem si i jejich jména. Dokonce jsem v duchu slyšela Nektase, jak je vyslovuje.

Polemus. Peinea. Loimus.

Válka. Mor. Hlad.

Byli to jezdcí konce *všebo*, které mohl přivolat jen pravý prvotní bůh života.

Všechny mé instinkty, staré i nové, mě hlasitě nabádaly k útěku, protože tyto bytosti nikdy nebyly smrtelníky ani bohy. Byly prapůvodní. Nepatřily mezi prastaré, ale prastaří je stvořili. Proto z nich šla stejná energie.

Vrozené vědění mě nicméně varovalo, že i když se dám na útěk, stejně neuspěju. Netušila jsem v čem, a tak jsem zůstávala na místě.

Jezdec uprostřed pohnul rukou a sáhl do záhybů pláště. Tasil meč s matným jílcem ze slonoviny a čepelí barvy krve.

„Předved' se,“ ozval se hlas, který chrastil jako staré suché kosti.

Vytřeštila jsem oči. Jezdec otočil meč, takže nyní mířil rukojetí na mě. Měla jsem tušení, že je to Polemus. Válka.

Nechápala jsem, co po mně chce, a neodvažovala jsem se pohnout, abych si od něj meč vzala. „Kde... kde je Šed?“

Ticho.

Možná ho pod tím jménem neznali? Zdálo se mi to dost nepravděpodobné, přesto jsem si odkašlala. „Kde je Nyktos?“

„Prvotní bůh smrti je v bezpečí,“ odpověděl jezdec a z jeho hlasu mi naskočila husí kůže. „Předved' se.“

„Chci ho vidět.“

„Předved' se.“

Zmítala jsem se mezi strachem a vztekem a v hrudním koši mi divoce tlouklo srdce. „Chci ho vidět,“ zopakovala jsem. „Hned.“

„Musíš se předvést, prvotní bohyně.“

To promluvila ta nalevo od prostředního, její hlas byl křehký a zněl saře. *Peinea*, pomyslela jsem si. Mor. „Dokaž, že jsi hodna.“

„Mám dokázat, že jsem hodna?“ Ztuhla jsem ještě víc, v břiše se mi hromadil vztek. „Čeho a proč?“

Třetí jezdec, kterým musel být Loimus – hlad –, promluvil: „Dokaž, že jsi hodna koruny a nést tíhu života.“

„Jo...“ Rozhlédla jsem se po prostoru. Zdálo se, že tu až na pár tenkých prasklin a trhlin žádný jiný otvor není, ale někde být musel. Jak jinak bych se sem dostala? „Bez urážky, ale nemám zájem nic dokazovat, ani nemám v plánu vás tři v dohledné době volat, takže...“ Zápach spáleného masa zesílil, hrozilo, že mě zadusí. „Co je to za příšerný smrad?“

„Duše odsouzená do Jámy,“ odpověděl Polemus.

Klesla mi čelist a v hlavě mi rezonovala jezdcova slova. Jáma? To tedy znamenalo... „Jsem v Propasti?“

„Předved' se,“ zopakoval Polemus už asi po sté.

Ruce se mi zkroutily v pěst. „Hele, málem jsem zemřela a držel mě v zajetí šílený prvotní bůh. Teď jsem se proti své vůli ocitla v Propasti. Takže díky moc

za další trauma. Nemám nejmenší poněti, jestli je můj manžel v bezpečí, nebo právě zapaluje říši, jen aby mě našel – říši, kterou mám vést, přestože sotva dokážu dokončit myšlenku. A jediné, po čem ze srdce toužím, je jedna hezká noc se svým –“ Kuň zařehotal a rázně přerušil můj dramatický výstup. Přinutila jsem se zhluboka nadechnout a uklidnit se. Tyhle bytosti byly stejně staré jako prastarí. „Místo toho tu stojím jen v košili a mám ukrutný hlad.“

„Předved' se,“ zareagoval Loimus.

Trhla jsem hlavou jeho směrem. „Přisahám bohům, že jestli někdo z vás ještě jednou řekne, ať se předvedu...“

Polemus po mně meč hodil. Doslova ho po mně mrštil bez jediného varování.

S nadávkami jsem ho odrazila do strany právě včas. Zbraň prolétla těsně kolem. „Co to sakra...?“ Vytřeštila jsem oči, když meč zamrzl pár centimetrů před nárazem do zdi a zůstal viset ve vzduchu, jako by byl zavěšený na neviditelných provázcích.

„Musíš se předvést,“ trval na svém Polemus.

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Okamžitě jsem toho druhého litovala. Zápach mi ucpal ústa jako roubík. Přinutila jsem se zpomalit dech a rychle jsem si prošla možností. Nebyla jsem tak hloupá, abych jezdce vyzývala k boji, zvláště když jsem dobře věděla, že jsou dílem prastarých a necítím v sobě ani kousek esence. Navíc mě intuice neustále varovala, že když uteču, selžu. Moc jsem tomu nerozuměla, ale očividně jsem *něco* udělat musela.

Rychle jsem dospěla k nechtěnému poznání, že pokud neudělám, co chtějí, pravděpodobně tu s nimi zkejsnu na doživotí a jezdci budou celou tu dobu opakovat jedno a totéž.

Zavrčela jsem a vydala se pro meč. Jakmile jsem se dotkla rukojeti, ucítila jsem příval tepla. Pohlédla jsem dolů a meč potěžkala. Byl široký, vyrobený z jakéhosi karmínového kamene, který mi připomínal strmá skaliska v Zemi stínů.

Pozorně jsem si rukojet prohlédla. Nezdálo se, že by byla vyrobena z běžného materiálu, dokonce bych přísahala, že je z kosti. Znechuceně jsem ohrnula ret. Jo, bylo lepší na to nemyslet.

„Tak fajn,“ vyštěkla jsem a postavila se čelem k jezdci. „Ať už to máme za sebou.“

Polemus pozvedl pravou ruku. Napjala jsem se a čekala, že na mě zaútočí, ale nestalo se tak.

Ke stropu vyšlehly plameny. Symboly v kameni naplnilo karmínové světlo. Couvla jsem o krok dozadu, rytiny po celé jeskyni najednou vypadaly, jako by byly nasáklé žhnoucí krví.

„Co... co se to děje?“ hlesla jsem.

Bez odpovědi. Ze stropu se v jemné spršce snesl prach a přitáhl můj pohled vzhůru. Trhliny ve stropě vyplňovala temně rudá záře a světlo bylo tak jasné, až mě štípalo do očí a rozmazal se mi zrak. Světlo prosakovalo z trhlin a rozlévalo se do prostoru mezi jezdcí a mnou.

S vytřeštěnými očima jsem sledovala, jak pulzuje a roste, jak se zvětšuje, až přede mnou nabývá určitého tvaru a tuhne. *Děšivé.*

„To si ze mě děláte legraci,“ ucedila jsem. Zlaté plameny se záhy zklidnily, vrhaly tančící stíny na stěny jeskyně a já jsem ohromeně zírala na hrozivého tvora se zelenomodrými šupinami, který se nade mnou tyčil.

Nemohla jsem uvěřit svým očím.

Byl mohutný, nejméně dvakrát vyšší než já, a jeho tělo připomínalo drake-na. Mohutné tlapy s ostrými drápy, které by dokázaly proříznout kůži jako hedvábný papír, byly dost velké na to, aby mi obepnuly celý pas. Měl širokou hruď a svalnatý trup. Ocas byl silný a špičatý, ale tím podobnost s drakeny končila.

Měl několik hlav.

Přesněji řečeno tři.

A jeho oči, všechny tři páry, měly zářivý odstín stříbrné a leskly se éterem.

Možná stejně hrozný jako tři hlavy byl i jeho zápach. Byl strašný a připomínal něco mezi hnijící mrtvolou a sírou.

„Předveď se,“ nařídil mi jeden z jezdců. „A zabij netvora.“

Vážně čekali, že ho přemůžu jen s mečem? Bez brnění, bot nebo kalhot? A s prázdným žaludkem?

„Mám pocit, že na to nejsem ani trochu připravená,“ zamumlala jsem a napjala se.

Rozeklané jazyky zasyčely, a zatímco prostřední hlava zůstávala nehybná, levá a pravá se kývaly v dokonalé souhře. Netvor natáhl dlouhé končetiny a přejel zlověstně ostrými drápy po kamenné zemi.

Nadechni se. Ať už to bylo reálné, nebo ne, léta tréninku s Holandem mě naučila, že jako první je třeba umlčet mysl. *Zadrž dech.* Přestat myslet na Šeda. Na to, co se děje venku mimo jeskyni, i na to, co mě čeká potom – pokud mě ta věc nesežere. *Vydechni.* Nedumat nad tím, proč se to děje. *Zadrž dech.* Všechno vypnout a soustředit se jen na noční můru, která teď stála přede mnou.

Nebylo to stejné jako nasadit závoj nicoty a stát se prázdnou nádobou nebo čistým plátnem. Šlo to mnohem přirozeněji. Umlčet myšlenky a připravit svaly k zápasu neprobouzelo odpor. Stala jsem se tím, na co jsem se hodila mnohem víc než na to, být královnou.

Bojovnicí.

Válečnicí.

Holand mě toho naučil spoustu. Pevně jsem sevřela meč. Někdy bylo lepší vyčkat, zvláště když jste nebyli v bezpečné vzdálenosti nebo čelili neznámému protivníkovi. Netušila jsem, čeho je ta bestie schopná, a tak jsem se připravila a čekala.

Netrvalo to dlouho.

Prostřední hlava se zvedla a jako had se stáhla dozadu, až mě zamrazilo. Za vteřinu...

Levá hlava se po mně vrhla stejně rychle jako zmije u Skály zármutku, roz-táhla tlamu a odhalila tesáky dlouhé jako mé prsty. Uskočila jsem stranou a pak zase zpátky v očekávání, že zaútočí i pravá hlava. A zaútočila. Vyjela po mně a jen taktak jsem se vymanila z jejího dosahu.

Držela jsem meč rovně před sebou, zatínala zuby a rychle bosýma nohama po kameni vyrazila vpřed. Protáhla jsem se pod jeho drápy a s výpadem mu vrazila meč do hrudi. Nebo jsem se o to alespoň pokusila. Špička meče narazila do šupin a náraz mi zacloumal paží.

Šokovaně jsem klopýtala zpět. Šupiny byly jako brnění.

Po kousíčkách jsem couvala dozadu, a když jsem koutkem oka zahlédla zaha-lené jezdce, máchl jsem na ně mečem. „To jste mi nemohli dát něco, co skutečně funguje?“

„Předved’ –“

„No jo furt,“ přerušila jsem Loima a zamžourala na šupiny bestie. Prosvítaly mezi nimi kousky trupu, široké možná centimetr nebo dva. „*Předved’ se.* Nemusíte to přece pořád opakovat.“

Netvor se jako hora svalů a šupin vrhl do útoku a zaryl drápy do kamene. Otočila jsem se doprava a přidřepla si, zatímco on se zvedl, a vyrazila jsem mečem vzhůru s větší přesností než předtím. Trefila jsem se do místa mezi šupinami a tentokrát prorazila skrz. Do vzduchu vystříkla studená, žluklá krev a postříkla mi hrud' a obličej.

No fuj.

Netvor zakvílel, uskočil dozadu a ocasem šramotil o kámen a šlehal mým směrem. S nadávkami jsem vytrhla čepel a uskočila mu z cesty. Pak jsem se otočila právě ve chvíli, kdy zaútočila pravá hlava. Se zavrčením jsem pozvedla těžký meč, otočila se a sekla čepelí dolů. Mířila jsem na zranitelná místa mezi jeho pancéřovými šupinami na krku.

Sotva se čepel zaryl do svalů a šlach, zvedl se mi žaludek. Netvor zavřískal a pravá hlava dopadla na podlahu a rozplácla se do louže odpornej krve.

Usmála jsem se, znovu srovnala držení meče a vzhledla. „Takže, která hlava –?“ Otevřela jsem ústa dokořán.

Z pahýlu přímo před mýma očima vyšlehlo rudé světlo a netvor máchl ocašem. Vyrostla mu úplně nová hlava, zrcadlově kopírující dvě předchozí.

„Co to má sakra znamenat?“ zavrčela jsem a frustrace se změnila v zuřivost.

Vztekle jsem se na tu bestii vrhla. Rychle se otočila, pohybovala se hbitěji, než bych si myslela, že je možné, a vzpomněla jsem si, k čemu mě Holand nabádal, když byl ještě smrtelným rytířem, který mě učil bojovat.

„Nikdy nedovol, aby tě přemohl hněv. Použít nejoblíbenější zbraň smrti je čin hodný blázna.“

Ach jo, byla jsem učiněný blázen.

Když jsem uskakovala od nejméně dvou párů kousajících čelistí, došlo mi, že jsem přestala vnímat zbytek jeho těla.

Vzduchem se ohnala ruka nebo noha. Netvor mě sevřel jako v kleštích a zvedl ze země. Mé kosti narazily jedna na druhou a bolest mě na okamžik omráčila. Do rukou se mi dala křeč. Meč mi vypadl z dlaně a s cinknutím spadl na podlahu. Bestie mě nemilosrdným pohybem ruky odhodila do dálky.

Narazila jsem do stěny jeskyně a náraz mi vyrazil vzduch z plic. Do zad mi vystřelila nesnesitelná bolest. Spadla jsem na podlahu a zůstala ležet jako hromádka neštěstí.

Jeden z jezdců si povzdechl. „Zklamání.“

Přerývaně jsem se nadechla a těžce se převalila na bok. „Takové komentáře si... laskavě odpusťte,“ zasténala jsem. Měla jsem toho plné zuby.

Opřela jsem se o kolena a zhoupala se dozadu. Meč jsem zahlédla ležet na zemi pár metrů od netvora. Musela jsem přijít na to, jak tu bestii dostat, a to rychle. Mezery mezi šupinami byly samozřejmě dobrý cíl, ale bodla jsem ji do hrudi, a nic. A když jsem jí setnula hlavu? Jednoduše jí dorostla další.

Zvedla jsem pohled a koukla přes prameny vlasů, které mi padaly do tváře. Dvě hlavy se znovu pohupovaly. Prostřední byla nehybná. Naše pohledy se zaklesly do sebe. Její oči se leskly nejen éterem, ale i něčím dalším. Byl v nich hlad, ale také bystrost.

Přesunula jsem pohled na zbylé dvě hlavy. Jejich oči nebyly ani zdaleka tak zářivé. Bylo možné, že šlo spíš o končetiny? Kdybych sejmula tu prostřední, zabilo by to bestii celou?

Kdo ví, ale byl to alespoň nějaký plán – a nezahrnoval další náraz do zdi.

Zvedla jsem se na nohy a s překvapením zjistila, že většina bolesti už polevila. Bestie mi znovu pohlédla do očí.

Raz.

Dva.

Tři.

Čtyři.

Pět.

Vrhla jsem se dopředu a sehnula se pro meč. Netvor zaútočil oběma bočními hlavami. V šupinách na levém krku se zaleskl můj meč. Ve snaze odvést pozornost jsem se otočila a zabodla tam čepel. Hnilobný pach krve zesílil. Na čele mi vyrazil pot. Kámen narážel do šupin, zatímco jsem se vyhýbala neúnavným útokům a drtivým čelistem, dokud jsem nezahlédla, jak z tesáků prostřední hlavy odkapávají sliny. *Nadechnout.* Dvě z hlav se stáhly. *Zatajit dech.*

Provedla jsem výpad a ohnala se mečem v širokém oblouku. Rychlým úderem jsem prořízla vzduch, hrot meče namířený k zemi. Z jeho špičky odkapávala krev.

Našla jsem svůj cíl.

Netvor se stáhl a s vrískotem se roztrásl. Potácel se směrem k jezdcům, vzdaloval se a jeho skřeky byly stále tišší a méně obludné. Jeho tělo zalilo rudé světlo a naplnilo spletitou síť žil a tepen.

Se zrychleným dechem jsem ustoupila. Od zakrváceného meče se odrazilo světlo z pochodní. Bestii se podlomily nohy a obě zbývající hlavy se zhroutily v kaskádovité, pulzující záři.

Sklonila jsem meč a chtěla se triumfálně usmát, ale úsměv mi rychle zmrzl na rtech. Pocit vítězství se v mžiku vytratil.

Něco se s tím netvorem dělo, a umírání to nebylo.

Měnil se, jeho velikost se pod mihotavým světlem pochodní zmenšovala. Tlapy se měnily v ruce a nohy. Šupiny mizely a nahrazovala je kůže. Objevily se kalhoty z jakési potřhané pytloviny a... světle hnědé vlasy. Najednou přede mnou klečel třesoucí se muž.

Poznala jsem ho. Proboha, *poznala* jsem ho ještě dřív, než otočil hlavu a zahlédla jsem jeho obličej. Přesto, když jsem se podívala do modrých očí zasazených do kdysi hezké tváře, ale nyní hubené a plné hrůzy, zastavilo se mi srdce.

Můj nevlastní bratr.

Tavius.

Nehýbala jsem se, srdce mi však tlouklo čím dál rychleji. Hleděla jsem na něj, aniž bych dokázala odvrátit zrak, a svírala se mi hrud'

Prudce se nadechl a celé jeho tělo se začalo svíjet v křeči. Z vyprahlých, popraskaných rtů se vydral hrdelní zvuk. Prohnul se v zádech, tělo se napjalo. Ústa se mu zkřivila a roztáhla doširoka, ruce se třásly. Dávil se a pod kůží a křehoučkými kostmi jeho hrdla se cosi dralo vzhůru a tvořilo nepravidelné hrboly.

Začaly se mi klepat ruce. Po bradě mu stékaly sliny a z otevřených úst na zem padaly proužky čehosi několik centimetrů dlouhého, co připomínalo tenké černé provazy s uzly na koncích. Zmítal se v křečích a dál se vzpínal. Pak prudce zaklonil hlavu, čelist mu vypadla z kloubu a jeho krutá ústa groteskně zela kolem svazku provazů. Něco podlouhlého – pevného a tvrdého – mu tlačilo na hrdlo. Prudce se nahnbl v ramenu a dál dávil. Pohupoval hlavou...

Až jsem spatřila rukojeť připevněnou k měděnému koženému provazu.

Na kamennou zem dopadl s tichým zaduněním bič.

Ten bič.

Ten, který jsem stále *slýšela* hvízdát ve vzduchu. Stále jsem *cítila*, jak mi působí rány na kůži. Ten, který jsem mu strčila do chřtánu.

Tavius si založil ruce na prsou a zhoupl se na kolena. Trásl se celým tělem a z úst mu vytékaly sliny a krvavý hlen. Do usazených očí mu pronikala krev. Naše pohledy se setkaly.

Čas se zastavil.

Zrychlil.

„*Prosím*,“ zakňučel.

Zareagovala jsem okamžitě. Nepřemýšlela jsem. To už jsem měla za sebou. Nebyla jsem v jeskyni s jezdcí, nýbrž ve Velké síni Wayfairu, přivázaná ke kamenným nohám Kolisovy sochy, ponižována Taviem. Ublížel mi, protože v něm přebýval stejný druh neúprosného, prohnitého zla jako v Kolisovi. Pokusil se mě zničit ne proto, že by skutečně věřil, že ohrožuju jeho nárok na lasanjský trůn, ale protože byl muž a protože *mohl*.

Upustila jsem meč, vyrazila vpřed a nakopla ho patou do boku. Kostí zapraskaly. Stále jsem cítila, jak mě drtí jeho váha... Ten parchant vykřikl, padl na záda a chytil se za bok, ale já jsem slyšela jen jeho příkaz, abych ho uctivě prosila. Kopla jsem ho znovu a pak ještě jednou. *Dupala* jsem na něj a mířila na každé z jeho žeber i na stíny mezi nimi.

Nestačilo to.

Ani jeho smrt nebyla dost.

Nebo pomsta, které se mi už dostalo. Klekla jsem si na něj, chytila ho za vlasy a trhla mu hlavou dozadu. Mlátila jsem ho pěstí, znovu a znovu, lámala a tříštila mu kosti a přitom viděla jen jeho úšklebek, s nímž mi hodil do obličeje miskou s datlemi. Namísto rozervané kůže a rozdrčených kostí jsem měla před očima jen výraz kruté radosti, s nímž trápil princeznu Kayleigh. Nepřestávala jsem...

„Předved' se,“ pobízěl mě jezdec. „A zabij netvora.“

Omámeně jsem se nadechla a trhla rukou dozadu. Klouby jsem měla celé od krve. Zírala jsem na Taviův zničený obličej. Zabít netvora? Klidně. S radostí.

Zvedla jsem se na nohy, překročila tu třesoucí se hromádku neštěstí a došla si pro meč. Narovnal jsem se v zádech, otočila se k němu a táhla špičku karmínové čepele po kamenné zemi směrem k němu.

V duchu jsem si přitom stále dokola opakovala slib, který jsem mu tehdy dala, jen tentokrát jsem mu nehodlala přísahat, že shoří.

Nebylo to dost.

Usmála jsem se, když se Tavius převalil na bok a schoužil se, jako by ze sebe mohl udělat malého, bezvýznamného člověka, kterým byl zaživa. Chvěl se a třásl. Sevřela jsem pevněji meč a usmála se. „Do Jámy se už nevrátíš,“ zasyčela jsem a tentokrát byl můj hlas plný ohně namísto kouře. „Přestaneš existovat v jakékoli podobě. Jednoduše zmizíš.“

Tavius se zarazil a upřel na mě jedno zpola otevřené oko.

„Fyzické tělo. Vědomí. Úplný konec. Už nebudeš,“ přísahala jsem. „Skoncuju s tebou.“

Oko se zavřelo.

Zvedla jsem meč nad hlavu, sotva jsem cítila jeho váhu...

Ať tě to nepoznamená.

Šed... To řekl, když mu došlo, že chci Taviovi zasadit poslední ránu. Žádal mě o to. Prvotní bůh smrti.

Pomstila jsem se, ať už právem, nebo neprávem. Pomstila jsem se. S upřímnou radostí, protože Tavius byl zlý člověk. Zasloužil si to.

„Předveď se,“ nabádal mě Polemus. „A zabij netvora.“

Bušilo mi srdce. Už jsem ho přece zabila.

„Předveď se.“ Loimův šepot se mi otíral o kůži jako zatuchlý vítr. „A zabij netvora.“

Udělal jsem, co jsem slíbila. Odřízla jsem mu ruce od těla. Sice jsem mu nevyřízla srdce z hrudi, ani ho nespálila, jak jsem chtěla, ale udělala jsem už dost. Donutila jsem ho zaplatit a nepoznamenalo mě to, protože...

Protože i já jsem byla netvor. Jako Tavius, jen jiného druhu.

Se zatajeným dechem jsem pevněji sevřela meč. Pokud některý z jezdců promluvil, přes přívál svých vlastních myšlenek jsem ho neslyšela: Bylo to správné? Zasloužil si absolutní smrt? Mohla jsem se tak vůbec rozhodnout, když šlo o něj? Měla bych?

Zamrkala jsem a zhoupł se mi žaludek. „Já...“

„Předveď se,“ vyzvala mě Peinea.

„Nemůžu,“ řekla jsem chraptivě. „Nemám na to právo.“

„Jsi pravá prvotní bohyně života,“ odvětil Polemus. „Možná nevládneš říši mrtvých, ale tvá vůle vše převyšuje.“

Stočila jsem pohled na zahalené jezdce.

„Ty jsi *Agna Udex* a *Agna Adice*,“ pronesla Peinea.

Velká vládkyně.

Velká soudkyně.

Kolem Loima se zavlnilo roucho. „Je to tvé právo, protože vládneš všem. Máš v rukou pravomoc odměňovat i soudit.“

V ústech jsem měla sucho a třáslý se mi ruce. Vrátila jsem se pohledem k Taviovi.

„Když jsi byla v podobné pozici dřívě, neváhala jsi,“ poznamenal Polemus. „Proč váháš zrovna teď, když nosíš korunu všech korun?“

Dobrá otázka. Už tehdy to bylo špatné a dělala jsem to bez váhání, spoustukrát a bez pocitu viny. I když jsem se dozvěděla, že obnovením života jednoho smrtelníka vlastně ukončuju život jinému. Podle Šeda za to mohly prvotní jiskry. Možná měl pravdu. Prvotní bohové neměli mít stejné pocity jako smrtelníci, ne když šlo o lásku a nenávisť nebo o život a smrt. Možná za to mohlo i to, jak mě vychovali – naučili mě nebýt nikým, nic necítit –, anebo vědomí, že nejsem víc než oběť, prostředek k dosažení cíle, které mě provázelo od chvíle, kdy jsem byla dost stará na to, abych rozuměla významu své povinnosti. Možná tohle všechno ze mě učinilo netvora jiného druhu.

A já už jsem jím být nechtěla.

Nikdy jsem to doopravdy nechtěla.

Měla jsem na vybranou. Šel si tu krví nasáklou vinu nesl hlouběji a déle než já. Jiní byli vychovávaní stejně jako já, někteří dokonce zažili ještě horší věci: byli zneužíváni, zanedbáváni nebo ponecháni na pospas osudu. Přesto nebyli schopni tak hrozných skutků.

Taky jsem jich nechtěla být schopna.

A tak jsem se rozhodla, že nebudu.

Nechtěla jsem být netvor.

„Nehodlám ho soudit.“ Dívala jsem se na Tavia a nutila se povolit sevření. Jílec mi vyklouzl z dlaně a meč zařinčel o podlahu. Od jezdců se ozvalo jakési mumlání, ale než jsem se k nim stačila ohlédnout, něco se stalo.

Tavius se zachvěl a pak... zmizel. Na místě, kde ležel, zbylo jen prázdné místo. Meč se v příštím okamžiku vypařil a já se zapotácela.

Každý ze tří koní pokrčil kostnaté koleno a všichni tři se spustili k zemi. Jezdci sklonili zahalené hlavy, stejně jako předtím na cestě do Údolí.

„Netvora jsi nezabila,“ pronesl Polemus.

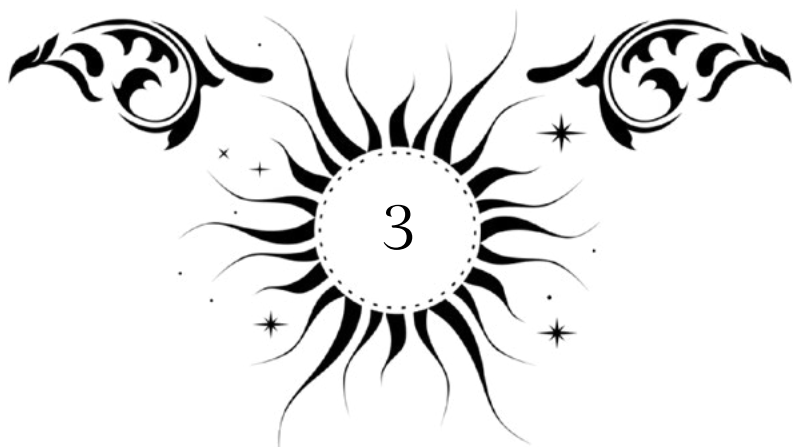
„Ale zranila jsi ho,“ doplnila Peinea.

„Proto jsi byla shledána hodnou...“ dodal Loimus.

„... naší odpovědi, kdykoli nás přivoláš.“ Polemus mírně pozvedl hlavu v kápi, jen natolik, abych zahlédla záblesk zářících, éterem osvětlených očí. „Zatím na viděnou.“

Než jsem stačila zareagovat, jejich zahalené postavy, celé v bílém, zprůsvitněly, jako by byly z kouře. Během pár vteřin jsem v jeskyni osvětlené pochodněmi zůstala sama – sama s vědomím, že netvor, kterého jsem měla zabít, nakonec žije...

Ve mně.

Chvíli jsem stála uprostřed jeskyně a čekala, až mě to zjištění, že netvo-
rem jsem já – a že to jezdcí nějakým způsobem věděli –, znepokojí nebo
mnou přinejmenším otrěse. Chlad, který mě vždycky trápil a mnohdy
děsil.

Místo toho mě ale ta symbolika tříhlavé šelmy *pobavila*. Člověk může ostat-
ním hlavám, částem sebe sama, které reagují na zmatek a konflikt, způsobit, ko-
lik škody chce, ale nevyhnutelně tím posiluje jen další bolest a trápení. Může
neustále sekát sám do sebe, ovšem právě centrální hlavě je třeba postavit se če-
lem. Bylo to podobné jako léčit symptomy namísto nemoci. A Tavius? Hlasitě
jsem vydechla a založila si ruce na prsou. Pochybovala jsem, že to vážně byl on.
Určitě právě pobýval někde v Propasti a prožíval nejhorší verzi svého života. Na
každý pád měl zřejmě představovat tu část mě, kterou prožívaná bezmoc snadno
provokovala k prudkým reakcím.

Tu část mého já, která ve své chladnokrevné krutosti dokázala vzbuzovat děs.
Mého vnitřního netvora.

Pochopila jsem, proč mě testovali. Chtěli zjistit, jestli se dokážu ovládat –
jestli dokážu ovládat svůj hněv. Vzhledem k tomu, že jsem měla pravomoc je
přivolat, což by podle toho, co mi bylo řečeno a co potvrzovala i má intuice, přin-
eslo konec všeho, to dávalo dobrý smysl. Pochopitelně by neradi sloužili ně-
komu, kdo se dokáže rozlobit kvůli prkotině a srovnat kvůli tomu říše se zemí.

Pohledem jsem zabloudila k rytinám v kameni. Zneklidňovalo mě, že jezdcí
poznali, že jsem netvora nezabila.

Jen jsem ho zranila. Byť o vlásek. A jen proto, že jsem se chtěla pro jednou rozhodnout jinak.

Ve skutečnosti jsem v sobě však netvora *měla*.

Zbývala tedy otázka, proč mě shledali hodnou, i když jsem neuspěla? A co bylo ještě důležitější... „Jak se mám odsud dostat, sakra?“

V reakci na to se pochodně rozzářily a zlaté plameny se znovu natáhly až ke stropu. Když se po chvíli zklidnily, symboly podél celé komnaty znovu v jedné vlně zalilo karmínové světlo. Ozval se skřípot kamene o kámen. V obavě, aby mi jeskyně nespadla na hlavu, jsem rozpažila ruce. Ze stropu padal prach a drobné kousky kamene.

Přímo přede mnou se uprostřed stěny objevila zářící trhlina, která se šířila ke stropu i k podlaze. Postupně, jak se skála rozpadala, trhlina se zvětšovala a rozevírala. Když se zvětšila natolik, abych jí mohla projít, země se zatřásla a zklidnila.

„Ehm, díky?“ řekla jsem, jako by mi snad jeskyně rozuměla. A možná ano. Co já vím?

Vykročila jsem, abych se co nejdříve vrátila za Šedem a ujistila se, že je v pořádku a, no, nereagoval na mou nepřítomnost přehnaně. Sotva jsem prošla otvorem, stěna se za mnou sama zavřela.

Obklopila mě studená tma neprůhledná jako inkoust a ovinula všechny mé smysly, až jsem slyšela jen to vzdálené, strašidelné sténání. Prudce jsem se nadechla. „Zatraceně.“

Zpomalila jsem krok. V naprosté tmě jsem se nutila pokládat jednu nohu před druhou a cítila při tom slabé hučení v samém jádru své bytosti. Strach zažehl jiskru moci – éter.

„Díky bohům,“ zamumlala jsem a zhluboka a dlouze se nadechla.

S lepším pocitem, že nejsem tak úplně neozbrojená, jsem natáhla ruku před sebe. Můj zrak, jakkoli se zlepšil, se naprosté absenci světla nijak nepřizpůsoboval. Konečně jsem nahmatala chladnou, kluzkou zeď. Použila jsem ji jako vodičko a zrychlila tempo. Každých pár metrů jsem šlápla do mělkých kaluží, nad jejichž původem a obsahem jsem odmítala hloubat.

Šla jsem klikatým tunelem, který se kroutil jako had, ztracená ve tmě, dokud se v dálce neobjevilo oranžovočervené světýlko. Za sílicího pachu síry jsem se za ním rozběhla.

Vyřítila jsem se z tunelu a na okamžik viděla jen oheň – vysoké plameny a okřídlené bytosti, kterak nad nimi létají, kvílejí a nesou zmítající se těla.

Poznala jsem je. Byla to stvoření, která prý Šedova kamaráda navštěvovala po nocích, aby mu kradla dech.

Sekye.

Znala jsem je i pod jinými jmény. Saně. *Ni'mere*. Fúrie.

Jedna z nich se právě vrhala po nějaké bezbranné duši a chytala ji do pařátů. Ozval se hlasitý řev –

Všechno potemnělo.

Vymrštila jsem ruce a chytila se hladkého kamene.

Couvla jsem a klopýtla. Bokem jsem narazila do něčeho tvrdého. Shlédla jsem a rozpoznala lesklé zábradlí ze stínového kamene. Upoutal mě lem vypůjčené košile a zmateně jsem zamrkala. Materiál byl obnošený, ale nedotčený, bez jediné kapky krve. Zvedla jsem ruce a natočila je ke stříbřité záři... *hvězd*. Klouby nebyly od krve ani oteklé.

„Co to –?“ Otočila jsem se za sebe.

Přede mnou byly otevřené dveře. Otevřené *balkonové* dveře. S divoce bušícím srdcem jsem se odstrčila od zábradlí a přešla balkon. Tížilo mě náhlé uvědomění, které tak trochu připomínalo pocit značící přítomnost prvotního boha, ale tohle bylo jiné. Netížilo mě jen na hrudi, ale po celém těle. Odhrnula jsem těžké závěsy.

V ložnici byla tma, zahlédla jsem však Šeda, jak spí na posteli a jeho hrudník se pravidelně zvedá a zase klesá.

Neměla jsem nejmenší tušení, jak jsem se z tunelu v Propasti dostala sem, ale bylo mi to jedno. Záleželo mi jen na tom, že je Šed v bezpečí. Zachvěla jsem se úlevou a chtěla se k němu rozběhnout.

Balkonem zasvištěl poryv vzduchu a nafoukal mi prameny vlasů do obličeje. Koutkem oka jsem zahlédla šupinatý podbřišek. Největší draken a první svého druhu.

Odhrnula jsem si vlasy z obličeje, ustoupila a vzhlédla na střechu paláce právě ve chvíli, kdy na ní Nektas s neuvěřitelně tichým žuchnutím přistál. Mohutná křídla měl široce roztažená, a když sklonil široký nos, aby se na mě podíval zářivě modrými očima osvětlenými nadpozemskou září éteru, rohatá korunka na temeni hlavy se zaleskla ve světle hvězd.

Poněkud žoviálně a každopádně divně jsem na něj mávla.

Stáhl tenké svíslé zorničky, natáhl ladný krk, schoval křídla a pak seskočil z okraje střechy.

A proměnil se v letu.

I kdybych to na vlastní oči viděla tisíckrát – jak se draken mění ze své pravé podoby do té božské –, přesto by mě pokaždé pohltila dechberoucí směs úžasu a vzrušení. Vypadalo to, jako by zachytil tisíce hvězd z oblohy a zabalil se do nich jako do vesmírné deky. Jeho tělo se při dopadu proměnilo, zmenšilo a třípytivá podívaná vybledla. Tam, kde byla křídla, se objevily ruce a drápy nahradily prsty.

Omámeně jsem sledovala, jak přistává v podřepu na zábradlí a jeho dlouhé, karmínově černé vlasy kloužou po měděně zbarveném těle se slabým rýhováním šupin.

Zničehonic měl na sobě volné černé kalhoty. Zvedl hlavu a jeho oči, jejichž svíslé zorničky byly plné příběhů, kterým jsem snad ani nedokázala porozumět, se setkaly s mýma. „*Meyaah liesso*,“ pronesl tím svým hrubým, chraplavým hlasem. „Rád tě vidím.“

Chtěla jsem k němu dojít a obejmout ho, ale zarazila jsem se. Jednak jsem ho nechtěla shodit ze zábradlí, ale taky už jsem měla na kontě to podivné mávnutí. Nepotřebovala jsem k němu přidávat ještě trapné objetí.

I když jsem moc chtěla.

Pojilo nás pouto, jaké jsem neměla ani s Šedem, pouto, které se ukovalo na naší cestě do Divanašských tůní a zpět. Zaslechl tajemství, jež jsem do tiché, průzračné vody zašeptala. Že když jsem tehdy požila příliš mnoho uspávacího, nebyla to nehoda. Nechtěla jsem se probudit. Nektas to slyšel a neodsoudil mě za to. Nezměnil na mě pohled. Jen se zeptal, jestli jsem v pořádku. A pak řekl a udělal něco, na co nikdy nezapomenu.

„*Nikdo není pořád v pohodě. A kdybys náhodou zjistila, že ani ty, můžeš si se mnou promluvit. Společně to zvládneme*,“ řekl a díval se při tom rovně před sebe.

Dal mi prostor a zároveň mě ujistil, že o všem ví. Bezpečně a citlivě se postavil o to, abych skutečně slyšela, co říká, a pochopila, že mu na mně záleží.

Moc to pro mě znamenalo.

A vždycky bude.

Odkáslala jsem si. „Taky tě ráda vidím.“

Očima, které teď měly odstín naleštěných safírů, mi přelétl po obličejí. Při tom všem, co se dělo, jsem dočista zapomněla, že se barva jeho očí po tom, co Kolis ukradl jiskry, změnila. „Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Odmlčela jsem se. „Teda myslím. Nejsem si tak docela jistá...“ Ohlédla jsem se zpátky do ložnice. „Právě se mi přihodilo něco dost zvláštního. Nebo si to alespoň *myslím*.“

Vítr si pohrával s prameny jeho dlouhých vlasů. „Byla jsi podrobena zkoušce.“

„Ty o tom víš –?“ Zarazila jsem se, znovu se ohlédla do ložnice a ztišila hlas: „Nechci vzbudit Šeda.“

„Nevzbudíš. Bude spát až do rána,“ ujistil mě Nektas. „Všichni v paláci. Když podstupoval zkoušku Eythos, probíhalo to stejně.“

„Ale je v pořádku, že jo? Všichni ostatní taky... *Počkat*.“ Zamračila jsem se. „Co jsi to právě řekl?“

„Ano, Šed je v pořádku a všichni ostatní taky. Je to... takové kouzlo. Neškodné.“

Povytáhla jsem obočí. „Neškodné kouzlo?“

„Ano.“ Ostře řezané rysy v jeho tváři zjemnil úsměv. „Povolali tě jezdcí, že?“

Přikývla jsem. „Jo, chtěli, abych se předvedla.“

„Kouzlo má zajistit, aby jim v otestování pravého prvotního boha života nikdy nebránil,“ vysvětlil. „Eytha potkalo totéž.“

Trochu se mi ulevilo, že nejsem zvláštní případ. „Bylo by od nich hezké, kdyby mi nejprve vysvětlili, co chystají, a rovnou mě neomráčili.“ Zkřížila jsem ruce na hrudníku. „Protože není nad to, probudit se v tmavé jeskyni uprostřed Propasti.“

„Pochybuju, že jsi byla uprostřed Propasti. Spíš někde na okraji,“ oponoval, jako by na tom snad záleželo. „Šeda bych varoval, ale stalo se to tak dávno, že mi to úplně vypadlo z hlavy.“

„Začíná se na tobě podepisovat stáří?“

Nektas se zasmál. „Ještě nejsem starý. Spíš...“ Zaklonil hlavu. „Ve středním věku.“

Povytáhla jsem obočí. „Myslíš, jo?“

Po balkoně se opět prohnal vítr a přinesl s sebou bohatou vůni vlhké půdy. Zavřel oči a vystrčil bradu. „Je příjemné cítit na těle svěží vzduch.“ Zhluboka se nadechl a zvedl řasy. „A to jen díky tobě.“

„Díky mně?“ vypískla jsem. „Vždyt jsem nic neudělala.“

„Tak díky tobě a jemu.“ Nasměroval pohled do ložnice za mémi zády. „Ten vánek? A život, který se do Země stínů vrátil? Moje dcera se dnes dotkla stébla trávy a brzy na vlastní oči uvidí, jak krajinou protéká čistá voda.“ Jeho živé modré oči, ozářené éterem, se vrátily k mým. „A to jen díky síle tvé vůle a jeho lásce. Bez vás dvou by se nic z toho nestalo. Ty jsi přežila. A on to nevzdal.“

Se staženým hrdlem jsem upřela oči ke hvězdám a snažila se polknout. „Nevěděli jsme, že to zafunguje. Šed mě chtěl jen zachránit.“

„Kdyby kdokoli z vás zaváhal, kdybys nebyla tak statečná nebo ochotná milovat bez podmínek a očekávání? Kdyby on nebyl tak odhodlaný tě zachránit nebo kdyby odmítal uvěřit, že to, co k tobě celou dobu cítil, je láska?“ zeptal se Nektas. „Zemřela bys, *liesso*. A jeho utrpení by říše proměnilo v trosky. To přece není nic. To je všechno.“ Na okamžik se odmlčel. „Nevzdala jsi to. Ani on ne.“

Polkla jsem knedlík dojetí a ignorovala bolest, když jsem se špičkou tesáku píchla zevnitř rtu. „Když mě přivedl k jezeru, nechtěla jsem zemřít. Já... přestala jsem toužit po smrti ve chvíli, kdy jsem poznala, jaké to je doopravdy žít. Když jsem pochopila, že se konečně můžu stát něčím jiným než tím, co představovala moje povinnost,“ přiznala jsem zastřeným hlasem. „Nezměnilo se to tím, že jsem se zamilovala, nýbrž tím, že jsem konečně *pocítila* něco tak silného. Do té doby jsem cítila jen vztek nebo nic. Uvědomila jsem si, že i na *mně*...“ Přerývaně jsem vydechla. „Může někomu záležet.“

Nektas mě tiše poslouchal, zatímco jsem povídala a namotávala si pramen vlasů na prst. „Ale byla jsem připravená zemřít. Přijala jsem to. Nevzdala jsem se, ovšem přijala jsem to.“

„Šed stejně tak. Oba jste to přijali.“

Přemýšlela jsem o tom. „I tak se na to asi dá pohlížet.“

„Jedině tak.“ Nektas mě pozorně sledoval. „Myslím si, že nikomu není chvála tak nepříjemná jako tobě. Přijmi ji. Je zasloužená.“

Krátce jsem se zasmála. „Ano, pane.“ Nejistě jsem po něm loupla pohledem. Jeho pobavený výraz mě přiměl k úsměvu a přivedl na myšlenku: „Věděl jsi to? Že jsme s Šedem spřízněné duše?“

„Neměl jsem jak,“ odvětil a plynulým pohybem se spustil ze zábradlí. „Ale poznal jsem, že k tobě cítí víc, než by mělo být po odstranění *kardie* možné.“ Od široké tváře se mu odrážel hvězdný svit. „Poznal jsem to z toho, jak o tobě mluvil

a jak se o tebe staral. Postupně jsem to začal tušit, i když je spříznění duší tak vzácné. Nebo jsem v to možná spíš doufal, nechtěl jsem ztratit ani jednoho z vás.“

Chvilí mi trvalo promluvit přes hromadící se emoce v krku. „Víš, že ses ani nezeptal, jestli jsem tu zkoušku zvládla?“

„Není třeba.“ Naklonil se ke mně a opřel se bokem o zábradlí. „Vím, že ano. Ty jsi hodna, *liesso*.“

„Začínám si myslet, že mě chceš přivést do rozpaků,“ zamumlala jsem.

„Nikdy!“

„Uhm.“ Něco mě napadlo. „Vzpomínáš si, jak to měl Eythos s intuicí?“

„Ano.“ Otočil se ke mně a vítr mu znovu rozhodil konečky vlasů po hrudníku. „Předpokládám, že sílí i u tebe?“

Přikývla jsem.

„Co tě zajímá?“

„Všechno.“ Zasmála jsem se a uvolnila sevření zábradlí. „Ale hlavně mě zajímá, jestli víš, jak funguje. Protože je to jako... V jednu chvíli mám takový zvláštní pocit a najednou prostě něčím vím, a v další zase nevím, hlavně pokud to má něco společného se mnou.“

„Neznám všechny detaily.“ Nektas si promnul bradu. „Ale vím, že *vadentie* postupem času sílíla. Stačilo, aby se Eythos na někoho podíval, a věděl o něm téměř všechno.“

Zamračila jsem se. „To, myslím, nedokážu.“

„U Eytha to trvalo několik let.“ Nektas sraštil obočí. „V tobě ale jiskry dozrávaly už dávno před tvým povznesením. Eythos to měl jinak. U tebe se intuice může rozvinout dříve.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Možná. Než byly jiskry vloženy do mé pokrevní linie, dozrávaly v Eythovi a do jisté míry i v *Šedovi*.“

Nektas přikývl. „Šed ale schopnost intuice nikdy neměl.“

Ulevilo se mi. „Takže nejsem porouchaná nebo tak něco?“

Vráska mezi Nektasovým obočím se prohloubila. „Ne, myslím, že to spíš souvisí s rovnováhou.“

„To si myslel Eythos?“

„Ano. To by přece nebylo spravedlivé, kdyby někdo věděl, jak ho který čin a rozhodnutí ovlivní, nemyslíš?“ poznamenal Nektas. „Narušilo by to rovnováhu.“

„Asi ano.“ Pořád mi nebylo jasné, jak to soudičky – prastaří – mají, pokud jde o obnovování rovnováhy, a jestli jejich intervence skutečně pomáhají. Jejich činy se často zdály být spíše kontraproduktivní.

„Jo, právě jsem si vzpomněl ještě na něco.“ Nektas pozvedl obočí. „Obvykle musel na to, co chtěl zjistit, pomyslet. Dát si čas, aby, jak říkal, slyšel, co mu říše našeptávají. Bylo to pro něj těžké.“

Ušklíbla jsem se, protože jsem přesně věděla, co tím myslí. Někdy jsem ani nestihla myšlenku vyslovit, protože ji okamžitě nahradila jiná.

„Vím, že uměl vycítit neklid v Iliseu a nakonec i v říši smrtelníků, ale nejsem si jistý, jestli to bylo díky *vadentii*, nebo spíš tím, že byl pravým prvotním bohem života. Neklid v Iliseu dokázal vycítit dřív než v říši smrtelníků. Ale nejen to. Někdy ho ten pocit prostě zasáhl – obvykle bez varování. Bylo to jako nutkání, které ho vedlo buď na nějaké místo, nebo k určité osobě. Někdy dokonce i ke konkrétnímu předmětu. Když se ten pocit objevil, nedokázal ho ignorovat. Někdy ho to přivádělo k šílenství, zvláště když to přišlo uprostřed noci.“ Nektas si odhrnul vlasy z obličeje. „A švalo ho, že neví, kam ho ten pocit vede a proč.“

To se mi ještě nestalo. Zatím. „Kam ho to třeba vedlo?“

„To bylo hodně různé.“ Nektas přimhouřil oči a začal se probírat vzpomínkami. Přemýšlela jsem, jak si toho může tolik pamatovat. „Někdy měl něco spatřit, jindy ho ten pocit dovedl k někomu, kdo mu měl něco sdělit. Vím, že narážel i na úplně náhodné předměty. Věci, které začaly dávat smysl až mnohem později.“

Cítila jsem narůstající zvědavost. „Například?“

„Takhle z hlavy mě napadá jeden starý diamantový náhrdelník. Nakonec zjistil, že patří Kéle a má pro ni osobní hodnotu,“ vyprávěl Nektas. „Měla Eytha odjakživa ráda, ale po tomhle ještě víc.“

„Proto mu pak nejspíš ochotně pomohla se Sotoriinou duší,“ usoudila jsem. „To je šílené.“

Přikývl. „Ale bylo toho víc. Nabroušený úlomek stínového kamene. Tak přišel na jeho využití.“ Pohlédl mi do očí. „Vím, že jsem ti toho neřekl moc, ale doufám, že i to málo pomohlo.“

„To ano. Děkuju ti.“ Usmála jsem se, úsměv se však rychle vytratil, když jsem znovu pomyslela na zkoušku. „Nevím, proč jsem tou zkouškou prošla.“

Založil si ruce na prsou. „Jak to myslíš?“

„Měla jsem toho netvora zabít, což jsem taky udělala. Svým způsobem.“ Dala jsem se do vyprávění celého příběhu a postupně vyťahovala prsty z vlasů a pokládala je na zábradlí. „Prý jsem ho jen zranila. Takže nechápu, jak jsem mohla obstát.“

„Nejsi bez chyby. Ani Eythos nebyl, a přesto byl uznán za hodného. U tebe je to stejné.“

Pomaloučku jsem přikývla. „Jo, ale byla Eythovým netvorem jeho chladnokrevná, vražedná povaha?“

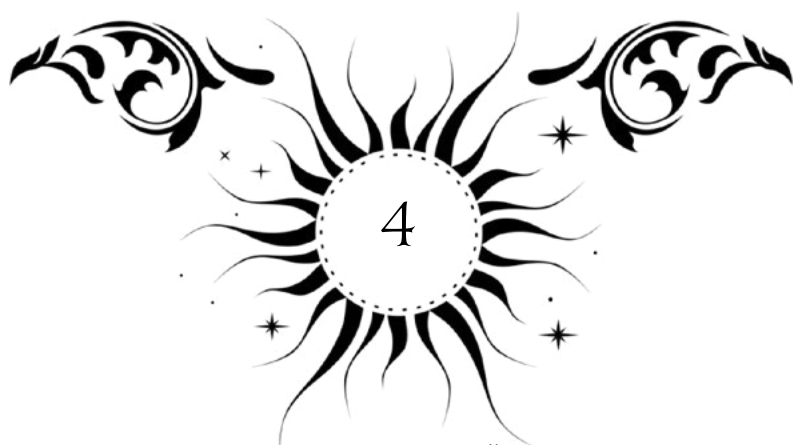
„Tím jeho byl egoismus. Rys, který sdílel se svým bratrem a který naštěstí nepředal svému synovi.“ Draken zavrtěl hlavou a poházel si vlasy po ramenou. „Eythos nebyl dokonalý. Šel ho takového možná už nezažil, ale dříve býval jiný a jeho ego dělalo náramně dobře tvořit a obnovovat život. Trvalo mu celou věčnost, než svého netvora zkontroloval.“ V Nektasově výdechu se ozvalo slabé zadunění. „V té době už se však bohužel škody nedaly napravit.“

Když totiž Eythos odmítl Kolise poté, co tolika jiným vyhověl, odstartovalo to všechno, no, doslova všechno *toble*.

„Nebyl to však jeho jediný netvor,“ dodal Nektas. „Zabil ho jiný.“

„Jeho láska k bratrovi?“

„Spíš falešné přesvědčení, že ve všem živém se skrývá dobro, bez ohledu na to, kolikrát se ukázalo, že v nich přebývá jen hniloba. S tím ty problém mít nebudeš, vid?“ pronesl a šupiny na ramenou se zformovaly o něco viditelněji. „Tvůj netvor tak možná nakonec bude tvým zachráncem.“

I když jsem věděla, že by mi Nektas ohledně Šedova stavu nikdy nelhal, oddechla jsem si až ve chvíli, kdy jsem se o tom přesvědčila na vlastní oči. Seděla jsem vedle něj, zatímco spal, a čekala, až kouzlo pomine. Hodiny se táhly jako věčnost, nakonec se však obloha za balkonovými dveřmi rozjasnila a zbarvila jemnými odstíny růžové a levandulové. Dovnitř proniklo světlo úsvitu a rozlilo se po kamenné podlaze. Zlatavé paprsky postupně doputovaly až k nám postele.

Bylo to rychlé.

Šeda prudce opustil poryv energie, který mě odmrštil na okraj postele a odfoukl mi vlasy z obličeje. Teplota v ložnici klesla. S trhnutím otevřel oči, duhovky čisté, třpytivě stříbrné. Zpříma se posadil, pod průsvitnou kůží mu vířily husté stíny. Vycenil tesáky a hrdelně, živočišně zavrčel, až se mi na povrch vyřinul éter.

„Šede.“ Vyškrábala jsem se na kolena a natáhla se k němu.

Naše pohledy se spojily v jeden. Ten jeho byl zuřivý, téměř zvířecí. Nedomlázala jsem říct, jestli mě vůbec vidí.

Sevřela jsem jeho chladné tváře do dlaní a okamžitě se zachvěla zimou. Vrčení mi ježilo chloupky na krku a zrychlovalo tlukot srdce. Vzduch kolem nás se vyplnil úponky temného éteru.

„Nic se neděje,“ domlouvala jsem mu a on úplně zkameněl. „Jsem tady.“

Uplynul jeden roztřesený úder srdce a pak se jeho ústa ocitla na mých. Polibek byl nekompromisní, střetnutí zubů a jazyků. Bral do dlaní mé vlasy a v každém trýznivém pohybu jeho jazyka jsem cítila paniku, vztek i syrové zoufalství.

Líbal mě, jako by chtěl sám sebe přesvědčit, že tu opravdu jsem. Že jsem v pořádku.

Nebylo jasné, kdy se z naléhavosti stala fyzická potřeba nebo kdy se hrůza a vztek proměnily v chříč, ale okamžitě jsem vycítila, když ztratil zábrany a *proměnil se*.

Jeho tělo bylo rázem pevnější a chladnější. V drobných vlncích ho opouštěla energie, poletovala mi po kůži a rozechvívala mé nitro. V záchvěvu jsem padla na záda a lem jeho košile se mi nahnul u boků. Přes rozčuchané prameny vlasů jsem zahlédla, že je jeho kůže čím dál průsvitnější. Stíny v jeho tvářích a na hrudníku se prohlubovaly, spojovaly v jeden.

Hleděla jsem na něj, srdce mi bušilo, a rozpoznávala jsem ostrou linii jeho čelisti, široká, plná ústa i vysoké lícní kosti. Stejně jako když jsem se probudila ze stáze, byl stínem a kouřem proměněným v kámen, kůže barvy půlnoci protkaná burácejícím měsíčním světlem.

Když se za ním zvedla oblaka mlhy, oddělila se od ramen a houstla, dokud nevytvořila stinná křídla z čiré energie, vzduch se mi zadrhl v plicích a naskočila mi husí kůže.

Pohlédli jsme si do očí. Na jeho pronikavém pohledu i takřka neviditelném pohybu hrudníku nebylo pranic lidského. Na postel sklouzl stíny protkaný éter.

I když se mi esence tiskla na kůži, nebála jsem se a hleděla prvotnímu bohu smrti – překrásnému, strach nahánějícímu a *mému* – zpříma do očí.

Vzpomněla jsem si na varování, které pronesl, když ztratil zábrany naposledy, a zachvěla jsem se očekáváním a touhou. Moje krev se rozžhavlala a proměnila v oheň, který mi plnil žíly. Bradavky pod látkou košile ztuhly. Pulzující vzrušení sklouzlo dolů a usadilo se mi mezi stehny.

Šed roztahoval nosní dírky, a když jsem se prudce nadechla, zachytila jsem citrusovou vůni jeho vzrušení.

Nebylo třeba slov. S krátkými a mělkými nádechy a výdechy jsem se položila na záda, roztáhla stehna a nabídla se mu. Jakmile mě na rozpálené kůži zastudil chladivý vzduch, zachvěla jsem se.

Viděla jsem jen úzký proužek jeho zorniček, ale bylo jasné, že klopí zrak k tomu, co jsem mu odkrývala. Jeho pohled byl tak pronikavý a intenzivní, že jsem znovu zatajila dech a bezděčně trhla boky.

Šed zdvihl hlavu a téměř vzápětí s grácií dravce přirazil a přitlačil mě svou vahou na záda. Jen letmo jsem zahlédla, jak se jeho křídla snášejí dolů a otírají o postel. Tlak jeho chladného penisu, který mě vyplňoval celou, mi ze rtů vyloudil výkřik rozkoše. Chvilí jsem si musela na jeho větší, prvotní podobu přivykat, bolest však zakrátko zmizela, Šed se usadil hluboko v mém středu a já ho vroucně přivítala prohnutím v zádech. Pro lásku boží, najednou jsem měla pocit, že je všude. Jeho přítomnost byla takřka ohromující, skoro až příliš, a neubráníla jsem se zalapání po dechu.

Pomalu jsem si uvědomovala, že se nehýbe. Po chvíli se zachvěl a jeho hrudník se začal rychle zvedat a klesat proti mému.

Otevřela jsem oči a pohlédla na něj. Skláněl bradu a protahoval krk ze strany na stranu. „Sede?“ špitla jsem.

„Já –“ Dlaň vedle mé hlavy se sevřela v pěst, pak se jeho éterem vyplněná křídla zatřepetala a zhroutila ve spršce třpytivých jisker. „Potřebuju chvilku času.“ Zachvěl se a já jsem bezděčně zkroutila prsty na nohou. „Já... nechci ti ublížit.“

„Neublížíš.“

Prudce sevřel oční víčka. „To nevíš.“

Ale ano.

S ním jsem vždycky byla v bezpečí.

Sledovala jsem, jak svádí boj sám se sebou, a skrytě, hříšně si přála, aby prohrál.

„Sede.“ Sklouzla jsem rukama po jeho hladkých, chladných tvářích a přivínila se k němu boky. Zasténal a já si vzpomněla na všechny ty nemravnosti, které vyslovil, když se přestal ovládat naposledy. Zaplavila mě vlna neukojitelné touhy. „Ošukáš mě?“

„Do hajzlu,“ zavrčel a trhl boky.

Pak udělal, oč jsem ho žádala.

A... pro lásku boží. *Ošukal* mě tvrdě a rychle, se stejnou divokostí, s jakou mě při tom líbal. Obtáčela jsem mu nohy kolem boků, zvedala se proti němu a motala prsty do hedvábných pramenů jeho vlasů. Zběsile jsme se pohybovali jeden proti druhému, zas a znova, ale po chvíli už jsem s jeho divokým tempem nedokázala držet krok. Nad zvuky, které jsem vydávala, se jistě budu později červenat, ale nemohla jsem si pomoci. Pohyboval se čím dál rychleji, tvrději

a já jsem se pod ním chvěla jako v zimnici. Když se mi na rtu utvořila malá ranka způsobená buď jeho, anebo mými tesáky, zavrčel, protáhl mi ruku pod hlavou, vtáhl si drobounkou kapku krve do úst a vnikl do mě nadoraz, až mezi námi nebyl ani milimetr prostoru. Pak s veškerými pohyby přestal. Orgasmus nepřišel pozvolna. Ucítla jsem, jak se jeho penis začíná křečovitě svírat, a to mě rovnou přivedlo na okraj a přes něj. V obklopení bouře rozkoše, skoro nezvládnutelné, jsem trhla hlavou dozadu proti jeho paži a bezděčně vykřikla jeho jméno.

Těžko říct, jak dlouho jsme pak jen tak leželi zaklesnutí jeden do druhého, dokud naše srdce nezpomalila. Když Šed promluvil, poznala jsem, že opět našel sebekontrolu.

„Sero?“ zachraptěl.

„Jsem tady a jsem v pořádku.“ Naklonila jsem hlavu na stranu a nastavila mu rty. Hned zareagoval. Polibek byl něžný a sladký, ale o nic méně intenzivní než ty předchozí.

Potom ze mě vytáhl penis, ale tělem dál spočíval na mém. Opřel se o předloktí a položil si čelo na moje. „U všech sudíček, Sero. Myslel jsem si, že...“

Ani to nemusel vyslovit nahlas. Tušila jsem, co se mu asi honilo hlavou, zatímco spal, omámený kouzlem a pozvolna doháněný ke ztrátě kontroly nad svou smrtelnou podobou.

„On to nebyl,“ zašeptala jsem.

Šed se zachvěl úlevou, až mě zabolelo u srdce. Ach jo, myslela jsem si, že už Kolise nemůžu nenávidět víc, avšak mylila jsem se. Bylo evidentní, že dokud se s ním nevypořádáme, budeme se bát pořád.

O sebe navzájem.

Odkašlala jsem si. „Byli to jezdcí.“

Šed zvedl hlavu a povytáhl obočí. „Děláš si prdel?“

Zacukaly mi koutky. „Reagovala jsem dost podobně.“

Pohládl mě prsty po tváři. „Povídej.“

Vyprávěla jsem mu o tom, jak jsem se ocitla v jeskyni na *okraj* Propasti, a že jsem musela prokázat, že jsem hodna, a Šed tiše poslouchal. Když jsem popisovala tu tříhlavou bestii, mhouřil oči. V části o Taviiovi už se nehýbal, jak byl celý zkoprnělý.

„Nebyl to ale doopravdy on,“ ujistila jsem ho rychle.

„Ještě aby,“ zavrčel. Tázavě jsem povytáhla jedno obočí. „Zvláštní případ. Poznal bych, kdyby už nebyl tam, kde jsem ho naposledy nechal.“ Odmlčel se. „Totiž, jeho kousky.“

Kousky?

„Jak...?“ Zarazila jsem se. „Víš co? Myslím, že o tom nechci nic vědět.“

Škodolibě se usmál, rty pevně přitisknuté k sobě. „Víš to jistě?“

Upřímně? Ano. Přejela jsem mu prstem po vybledlé jizvičce na bradě. „Byl jen mým předobrazem.“

„Jak může zrovna on být předobrazem čehokoli z tebe?“ zlobil se Šed a v očích mu šlehal éter.

„Tě mojí části, která... reaguje násilím, kdykoli má pocit, že nad něčím ztrácím kontrolu,“ přiznala jsem. Bylo těžké o tom mluvit, když u toho ohrnoval rty a cenil tesáky. „Zprvu mi nedošlo, že to vlastně není Tavius, a... dala jsem mu co proto.“

„Fajn,“ vyhrkl Šed s rozzuřeným pohledem. „Co jsem ti tehdy řekl, vzpomínáš?“

„Ať mě to nepoznámá.“

„Přesně tak.“ Pohládl mě palcem po bradě. „To pořád platí, ať už to opravdu byl on, nebo ne.“

„Já vím.“ Usmála jsem se na něj. „Nejdřív jsem si myslela, že on je ten netvor, kterého mám zabít. A chtěla jsem, dokud mi nedošlo, že když to udělám, zabiju ho úplně. Pak bych...“

„Zničila bys jeho duši,“ dokončil za mě Šed.

„A to jsem nemohla udělat.“ Krátce, nevesele jsem se zasmála. „Přišlo mi to špatné. Upustila jsem meč na zem a on zmizel. V ten moment mi došlo, že jen představoval mého vnitřního netvora. Moji chladnokrevnost.“

„Nejsi chladnokrevná.“

„Ale ano, jsem,“ trvala jsem na svém, i když sotva slyšitelně. „Nevím, jestli jsem se taková už narodila, jestli to způsobily jiskry, nebo jestli za to může způsob, jakým jsem byla vychovaná, a rozhodnutí, která jsem na základě toho učinila. Ovšem už jsme o tom mluvili, Šede. Nevnímám věci stejně jako ty.“

„Sero –“

„Určitě tu zruďnou část mé duše cítíš sám. Jinak to není možné. A nemusíš lhát. Nechci, abys lhal, protože, no, pro ten fakt, že jsi to musel cítit vždycky,

a přesto jsi mě přijal, tě miluju ještě víc.“ Pátrala jsem pohledem v jeho. „Nejsem jako ty. Tebe to poznamenalo a poznamenává. Na těle i na duši. Mě ne. Ne doopravdy.“

„To není pravda. Prostě není,“ trval na svém, a když jsem otevřela ústa, abych protestovala, sklonil bradu, abychom si hleděli zpřímá do očí. „Kolis necítí empatii ani lítost. Kyn zrovna tak. Veses, škoda mluvit. Jsi snad jako oni?“

Nebyla jsem jako Kyn ani Kolis, ale Veses... Co to řekla potom, co mi pověděla, že srovnala se zemí polovinu svého dvora, když Kolis přivedl Sotorii zpět?

Naše prudké reakce v situacích, v nichž jde o ty, které milujeme, máme společné.

V tom měla pravdu.

V jiných věcech však ne.

„Ne,“ pronesla jsem. „Nejsem jako oni.“

„Díky bohům, že jsi to řekla,“ odvětil. „Tebe to akorát poznamenává jinak, Sero. Důkazem budiž už jen to, že o tom spolu vůbec mluvíme.“ Pohlédl mi zblízka do očí. „Všichni, ti dobří i ti špatní, jsme tak trochu zrůdy. Nejsem o nic lepší než ty.“

V krku mi znovu narostl ten zpropadený knedlík – stejně jako před naším odjezdem na schůzku s Kolisem, během níž jsme chtěli získat jeho souhlas s koordinací.

„Ale tvůj vnitřní netvor?“ Barva jeho duhovek se mísila s éterem. „Nedefinuje tě a není součtem toho, kým jsi. Nikdy nebyl.“

„Platí to i pro tebe?“ zeptala jsem se s vědomím, že i když si to sám nemyslí, má v sobě mnohem víc dobrého než já. „A pro ty zrůdné věci, které jsi udělal?“

„Začínám tomu věřit,“ připustil.

Překvapením jsem se zachvěla. „Co to změnilo?“

„Ty.“

Nevěřicně jsem se odtáhla. „Já?“

„Ano, ty.“ Na rty se mu znovu vrátil úsměv. „Protože kdybych byl součtem těch nejhorších věcí, které jsem kdy udělal, žena jako ty by mě přece nemohla milovat.“

Dojetím jsem zatajila dech. Rázem jsem jeho obličej viděla rozmazaně. „Asi se rozbřečím.“

„To jsem nechtěl.“ Mírně se zvedl a jeho tón naplnily obavy.

„To proto, že jsi tak hodný!“ zvolala jsem a zamrkala, abych zaplašila slzy. „A nevím, proč jsem tak strašně přecitlivělá. Nikdy jsem taková nebyla, dokud jsem nepotkala tebe. Je to otrava.“

Šed se uchechtl a v jeho výrazu se objevila úleva. „Je to rozkošné.“

„S tím zásadně nesouhlasím,“ zamumlala jsem a dala se dohromady. „Avšak zpátky k jezdcům. Řekli, že jsem toho netvora nezabila, ale zranila.“

Chvilí mlčel. „Shledali tě hodnou?“

„Ano. Takže až budu chtít skoncovat s říšemi, můžu je přivolat.“ Obrátila jsem oči v sloup. „Nebo tak nějak.“

„No, to se mi ulevilo,“ poznamenal a vysloužil si můj úsečný pohled. „Ale nepřekvapuje mě to. Protože to, co v tobě cítím, není krutost, Sero. Ta netvora, o kterém mluvíš, neživí.“

Málem jsem se zeptala, co to teda je, nicméně zarazila jsem se. Nepotřebovala jsem intuici, abych věděla, že jeho vnímání je ovlivněno tím, co ke mně cítí.

V některých věcech, které řekl, měl ale pravdu. Nebyla jsem zlá. Kolis, Kyn, a dokonce i Veses *ano*. Nikdo z nich se tak nenarodil, zlými se stali. Zato já? Měla jsem pocit, že stojím někde uprostřed mezi dobrem a zlem a balancuju na tenké hranici, a nemohla jsem si pomoci, ale měla jsem za to, že by pravá prvotní bohyně života měla být skrz naskrz jen dobrá. Nebo přinejmenším z většiny.

Jako Šed.

„Nad čím dumáš?“ zeptal se.

„Já... právě teď nad tebou,“ přiznala jsem po chvíli. „Třeba nad tím, že tvůj otec – stejně jako všichni místní – chtěl, aby ses stal pravým prvotním bohem života ty.“

Něco se ovšem pokazilo, když Eythos uzavřel dohodu se zoufalým Rodericem Mierelem a vložil jiskry a Sotoriinu duši do mé pokrevní linie. Nenarodila jsem se znovu jako Sotorie a jiskry se staly mojí součástí. Obojí bylo jen prvními dvěma položkami dlouhého seznamu věcí, které se v Eythově plánu zvertly.

„Čekali, že se povznesu jako pravý prvotní bůh života, ale nestalo se,“ prohlásil a podepřel si tvář pěsti. „U tebe ano. Už se to nedá změnit, Sero.“

„To chápu. Já jen...“ Slova, která jsem neměla vyslovit, vybublala na povrch. „Nikdy jsem netoužila stát se královnou nebo něčemu či někomu vládnout.“ Pak jsem se posadila a přitáhla si kolena k hrudi. Šed se také posadil a já pokračovala: „Nikdy jsem po takové moci neprahla a neprahnu ani teď. Ale chápu,

že se to nedá změnit. Jen nevím, jak být královnou, natož prvotní bohyní života.“

Natáhl ruku a prsty mi přešel po tváři. Dotyk doprovázel slabý energetický výboj. „Buď sama sebou.“

Krátce jsem se zasmála. „To jako vážně? To je podle tebe dobrá rada? Protože být sama sebou obvykle znamená, že někomu jednu vrazím, když mě naštvě, a to, pravda, nezní jako chování hodné královny.“

Zachvěly se mu rty. „Záleží, jak je ten dotyčný otravný. Ale jsi přece mnohem víc.“

„Ach, ano. Když zrovna nechci nikoho praštit, panikařím a nemůžu popadnout dech,“ odsekla jsem, zatímco mi rovnal zbloudilé prameny vlasů za ucho. „A ano, vím, že to všechno říkám, protože se bojím. Ale to, že to vím, neznamená, že s tím můžu snadno přestat.“ Rozčileně jsem si odfrkla. „Jeden by si myslel, že povznesení se v pravou prvotní bohyni života mě těch nekontrolovatelných úzkostí zbaví.“

„Když je řeč o úzkostech,“ řekl. „Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o Lathanovi?“

Při zmínce o jeho kamarádovi, který byl zabit během toho, kdy na mě v říši smrtelníků dohlížel, mě zabořilo u srdce. Jako dítě míval Lathan před usnutím pocit, že se nemůže nadechnout, což si vysvětloval přítomností *sekyí*. Očividně šlo o něco jiného, a totiž o to všechno, co přebývalo vzadu v jeho mysli a dohánělo ho ve chvíli, kdy se jeho myšlenky konečně zklidnily – sama jsem s tím měla velmi dobrou zkušenost. Polobůh z toho nevyrostl, jen se naučil úzkosti zvládat. Jak? Kdo ví. Ani moje nově nabytá prozřetelnost mi žádnou odpověď nenabízela.

„Nedělalo to z něj slabocha ani méněcennějšího člověka,“ pokračoval Šed. „Jak už jsem ti říkal, byl stejně silný a neuvěřitelně odvážný jako ty. Jeho úzkost byla jen jednou z jeho částí. Stejně jako je u tebe.“

„Já mám částí na rozdávání,“ zamumlala jsem.

„A ten zbytek?“ pokračoval a vědomě mou nejspnou poznámku přeskočil. „Jsi statečná a silná. Chytrá, věrná a mnohem laskavější, než si připouštíš. Byla jsi nadmíru hodna role choti Země stínů a jsi víc než hodna toho, abys byla pravou prvotní bohyní života a Královnou bohů.“

Dopřála jsem si čas, abych jeho slova vstřebala, v naději, že se mi tak snáze vryjí do paměti. „Děkuju ti.“

„Nemusíš mi děkovat za to, že říkám pravdu,“ řekl a prsty mi zajel do vlasů. „A *nikdy* bys neměla mít pocit, že s tebou něco není v pořádku – zvláště když jde o tohle. Každý by byl nervózní.“

„Ty taky?“

„Ano.“

Střelila jsem po něm pohledem a stáhla koutky rtů.

„Samozřejmě že bych byl nervózní, Sero. Je to obrovská zodpovědnost.“ Dál mi zamotával prsty do vlasů. „Spojená s obrovskou mocí.“

To *ano*. Moc zneužitelná těmi nejrůznějšími způsoby. Kolis toho byl pří-
mým důkazem. Přesto – zneužít moc mohl kdokoli a zdravý rozum mi napo-
vídal, že díky své povaze jsem vůči takovému jednání pravděpodobně zranitel-
nější.

Pokazit se toho dala spousta. Třeba nevyužít pravomoc mi svěřenou ve správný čas. Zapůsobí má intuice a navede mě? Nebo na to také budu muset přijít sama? Neznalost odpovědi mě celkem děsila.

„Na co myslíš?“ zeptal se tiše Šed a namotal si pramen mých vlasů na prst.

„Já... já nevím.“ Zavřela jsem oči. Byla to lež. „Jen nechci nikoho zklamat.“

„Nezklameš,“ prohlásil bez vteřiny zaváhání.

„Mám dojem, že takové věci říkat musíš.“

Nakrčil čelo. „Ne, nemusím.“

„Jsi můj manžel,“ podotkla jsem. „Takže ano, musíš.“

„Chci ti být oporou, protože jsem tvůj manžel. Ne proto, že *musím*,“ opravil mě a já se málem roztekla jako ledová socha na slunci. „A přestože se ve vztazích moc nevyznám, myslím, že toho vím dost na to, abych chápal, že lhaní není podpora.“

Ani já se ve vztazích moc nevyznala, ale myslela jsem si totéž co on.

„Vím, že nikoho nezklameš, Sero.“ Jemně zatahal za pramen vlasů, s nímž si pohrával. „Zeptej se mě, jak to vím.“

„Jak to víš?“

„Když jde o tebe, jednáš reflexivně,“ odvětil. „Nejdřív reaguješ a až pak přemýšlíš o možných důsledcích.“

Začala jsem se mračit, protože mi na tom nepřišlo nic dobrého.

„Ale vůči druhým to máš jinak,“ dodal.

Ne vždycky.

„Přemýšlíš nad tím,“ pokračoval, „bereš v úvahu, co cítíš a co by mohly říše potřebovat, a jdeš tomu vstříc. Tím sis vysloužila respekt a loajalitu zdejších bohů, Sero. Tím, že jsi po jejich boku nejednou bojovala při obraně Země stínů a riskovala jsi vlastní život, abys je i jejich domovy udržela v bezpečí.“

„Udělala jsem jen to, co by udělal každý člověk se špetkou slušnosti v těle.“

„Většina bohů i smrtelníků, i těch slušných, věří a tvrdí, že se zachovají jako hrdinové a budou bránit druhé navzdory vlastnímu pudu sebezáchovy. Ve finále je ale ten pud přemůže. Nedostojí svým slibům, jen o nich sami sebe přesvědčují.“ Dotkl se mé tváře. „Takže ne. To, co jsi udělala, by neudělal každý člověk se špetkou slušnosti v těle. Udělala jsi mnohem víc, a to všem svým vnitřním netvorům navzdory. Máš to tak odjakživa.“

Odvrátila jsem pohled. Jeho neoprávněná chvála mě hřála ve tvářích. Viděl mě takovou, jakou jsem se toužila stát.

„Zeptám se tě na něco, na co ses mě jednou zeptala ty,“ vytrhl mě z myšlenek. „Jak chceš naložit s Vyvolenými?“

„Děláš si srandu?“ zeptala jsem se.

„Ne. Nedělám. Situace Vyvolených tě dřív trápila. Teď jsi v pozici, kdy můžeš – po Kolisově smrti – změnit, jak se věci mají.“

Nadechla jsem se k odpovědi, avšak uvědomění, že *budu* moct rozhodnout o osudech Vyvolených, mě připravilo o řeč. Neptal se, aby slyšel irelevantní, vyhýbavou odpověď.

Pro lásku boží, tohle mi přišlo mnohem skutečnější než zkouška jezdců.

Mysl mi jako pružina poskakovala do všech směrů. „Já... setkala jsem se s pár Vyvolenými v Dalosu. Zdálo se mi, že někteří slouží bohům – ti pořád nosili bílé oblečení a zůstávali zahalení. Jiní ne.“ Před očima jsem viděla Jacintu a boha Evana, k jehož zabití mě Kolis zmanipuloval – *snadno*. Polkla jsem. „Kolis tvrdil, že dává Vyvoleným na výběr: buď zůstanou v izolaci a budou povzneseni, nebo ne. Ti, kteří se rozhodli nikomu nesloužit, mohli trávit čas s ostatními. Přímo jsem neviděla, že by někoho k intimnostem nutili, ale taky bylo zřejmé, že si jich extra nevází. Dokonce jsem byla svědkem toho, jak Callum jednoho bez váhání zabil. Takže vím, že to, že jsem na vlastní oči neviděla, jak jim ubližují, ještě neznamená, že se to neděje.“

„Kolis jim asi skutečně dává na výběr,“ odvětil Šed. „Na vlastní oči jsem se ale přesvědčil, že to má svá omezení.“

Přikývla jsem. Podobný dojem mělo příliš mnoho lidí. Gemma, jedna z Vyvolených, které Šed zachránil, byla tím, co v Dalosu zažila, tak traumatizovaná, že po náhodném setkání s jedním z tamějších bohů zpanikařila a při útěku do Umírajícího lesa málem přišla o život. Vlastně o něj *přišla* doopravdy, já jsem jí ho akorát vrátila zpět.

V Dalosu se dělá spousta zlého za zavřenými dveřmi.

„Za tvé vlády to nicméně bude jinak,“ podotkl Šed. „Pakliže se rozhodneš rituály zachovat.“

Přemýšlela jsem o tom. „V ideálním světě bych je hned zrušila, protože to, čím si Vyvolení procházejí, než se dostanou do Iliseea, je samo o sobě strašné. Ale říkal jsi, že to tak nebylo vždycky.“ Zvedla jsem k němu zrak. „Je to pravda?“

„Ano, je,“ přitakal. „Za vlády mého otce se Vyvoleným ve styku s venkovním světem nikterak nebránilo a do chrámů, kde se učili iliseeským zvyklostem, nastupovali až v roce svého povznesení.“

Iliseeským zvyklostem? Žádné jsem neznala, ale dovtípila jsem se, že je Kolis spolu s dalšími věcmi zrušil. „Taky jsi říkal, že účelem předvedení Vyvolených a jejich povznesení do božského stavu bylo to, aby na každém dvoře sloužili i bohové, kteří si pamatují, jaké to je být smrtelníky.“

Šed přikývl.

„A to je moc důležité.“ Přiložila jsem si předloktí na břicho, které teď bylo jako na vodě. „Takže bych s rituály nejspíš pokračovala, ale jen za předpokladu, že by třetí synové a dcery s povznesením souhlasili.“ Pocítila jsem špetku vzrušení. „A až ve věku, kdy vstupovali do chrámů za vlády tvého otce, by se rozhodli, jestli to chtějí.“

„Dobrá.“

„A mohli by si to kdykoli rozmyslet,“ dodala jsem. „Tedy až do poslední chvíle, než budou reálně povzneseni – Moment.“ Vytréštila jsem oči. „To znamená, že bych je musela povznášet já.“

„To ano.“

„Víš, jak to tvůj otec dělal?“ zeptala jsem se a dumala nad tím, jestli je pravda, co mi tvrdil Kolis.

„Stejně jako jsem já povznesl tebe,“ odpověděl.

Další věc, v níž mi Kolis nelhal.

„Zpátky k rituálům. Tušil jsem, že odpovíš takhle,“ poznamenal Šed. „Proto taky vím, že se k Iliseu i k říši smrtelníků zachováš správně,“ dodal. „A nejsem jediný.“

Pomaloučku jsem přikývla, bušilo mi srdce. Možná že když je teď ve hře pravá prvotní bohyně života, je vyšší šance, že ostatní prvotní přestanou Kolise podporovat.

Přelétl mi pohledem po tváři. „Prvně tomu ale musíš uvěřit ty sama.“

U všech bohů. Chtěla jsem tomu i všemu ostatnímu, co říkal, věřit, ale šlo to ztuha. Příliš dlouho jsem žila v přesvědčení, že jsem pro svou rodinu zklamáním. Chtěla jsem mít v sebe samou stejnou víru, jakou ve mě vkládal Šed, a musela jsem tomu dát šanci, jinak nakonec všechno pokážím.

A stane se ze mě netvor.

„*Lieso*,“ oslovil mě Šed tiše.

Otočila jsem se k němu čelem. „Vím, že jsi říkal, že nemusím, ale stejně to řeknu. Děkuju ti.“

Šed si povzdechl.

Opřela jsem si bradu o kolena a odolávala nutkání se usmát. Cítila jsem na sobě jeho pohled. Dělal si o mě starosti, nejspíš vycítil, že si nevěřím tak, jako mi věřil on, a chtěl to změnit. Nejvyšší čas na jiné téma. „Na to, že jsme oba nazí, mluvíme o příliš vážných věcech. Ještě štěstí, že na tom až tak nezáleží. Víš, na čem ano?“ Chytila jsem se první nesouvisející věci, která mi přišla na mysl.

„Mám pocit, že ať už řekneš cokoli, nebude to mít větší význam než to, co chce říct já,“ odpověděl.

„Drzoune. A taky se mýlíš.“

„Dokaž to.“

„Na tvém penisu.“

Šed se zaklonil, ústa otevřená dokořán. Zjevně jsem mu svou odpovědí vyrazila dech a vzala všechna slova.

„V prvotní podobě je větší,“ pokračovala jsem.

Zamrkal. „Vážně? Toho jsem si nikdy nevěřil.“

„Vážně?“ zopakovala jsem po něm suše. „Je výrazně větší, Šede. Nebuď skromný.“

Zasmál se a já se v tu chvíli konečně uvolnila. „A to by mě zajímalo, kterému péru dáváš přednost.“

„Nevím,“ škádlila jsem ho a roztahovala nohy od sebe. „Musím o tom po-
přemýšlet, než se rozhodnu.“

„To můžeš.“ Šed mě chytil, sjížděl rukama k mým bokům a při tom svůj po-
hyb sledoval a postupně zesiloval stisk. „Ale já mám lepší nápad.“

„A to?“

Šed si lehl na záda, zdvihl mě a posadil obkročmo přes sebe. „Můžu ti s tím
rozhodováním pomoci.“

Zalapala jsem po dechu a ucítila, jak pode mnou ztvrdl. A hned nato se mi
vydal na pomoc. Nebo se o to minimálně pokusil. Nebylo totiž z čeho vybírat.
Obě podoby byly perfektní.

Potom, co jsem se umyla ve vodě, kterou mi Šed ohřál, stála jsem sama se zavře-
nýmá očima v koupelně a naslouchala okolnímu tichu.

Přestože jsem byla odhodlaná chovat se zodpovědně, svému slibu jsem nedo-
stála. Většinu dne jsme s Šedem opět strávili v posteli a věnovali se jen spánku
a sexu. Než jsme se konečně rozhodli vstát, obloha potemněla.

Šed šel obstarat něco k snědku – díky bohům. Umírala jsem hladu. Odešel
sice teprve před chvílí, ale ještě se nevrátil. Usoudila jsem, že v Haidově domě
na někoho natrefil, přestože už byla noc, a ten někdo chtěl přímo ze Šedových
úst slyšet, že už jsem vzhůru a že si taky plně uvědomuju, kdo jsem.

Byla jsem Serafena Mierelová, dcera krále Lamonta a královny Kalife. Kdysi
bezejmenná princezna a záchránkyně království, které nikdy nevědělo, že existu-
ju. Prázdné plátno – zčásti vražedkyně a zčásti svůdkyně. Symbol naděje *i* selhání.
To platilo dříve. Teď jsem musela být jen sama sebou.

Manželka.

Královna.

A *pravá* prvotní bohyně života.

Kolis musí být *vzteky bez sebe*.

Při pouhém pomyšlení na prvotního boha smrti mnou zacloumal horký hněv
a smísl se s éterem. Energie mi pumpovala v žilách, jiskřila a syčela jako blesk.

Byla tak intenzivní, až mi brala dech. Na přílivy a odlivy éteru, a dokonce i na jeho intenzivní sílu jsem si už přivykla, ale to, co mnou pulzovalo teď, bylo úplně jiné. Byla to bouře téměř absolutní síly, horká a nekonečná jako samo slunce. Vzduch v koupelně elektrizoval, hučela mi kůže. Příval energie se zdál ničivý, a kdybych ho nedržela pod pokličkou, mohl by rozpoutat skutečný chaos.

Prvotní bohyně života by však dle mého neměla být ztělesněním chaosu a destrukce, a tak jsem se zhluboka nadechla a zadržela dech. Silou vůle jsem zpomalila tlukot srdce, protože pod vztekem doutnaly mnohem nebezpečnější, dusivější emoce.

„Nejsem tam,“ připomněla jsem si a chytila se okraje toaletního stolku. „Už nejsem Kolisovou zajatkyň. A už nikdy ani nebudu.“

Navíc věnovat byt jen jedinou myšlenku času strávenému s Kolisem – v *Dalosu* – nemělo žádný smysl, potřebovala jsem se soustředit spíš na to, jak s prvotním bohem smrti naložit. Nemohl být zabit, leda by se na jeho místo povzněl jiný bůh z jeho původního dvora. A i když měl jiskry smrti Šed, nepočítal se.

V tichu jsem prohledávala knihovnu vědomostí, která mi v průběhu stáže vznikla v mysli. Bylo v ní tolik informací – skoro až moc. Tak například jsem teď konečně chápala, proč Šed i ostatní prvotní bojují zbraněmi namísto prvotní esence. Její použití totiž mělo vliv na říše, obvykle v podobě prudkých povětrnostních jevů. Dopad nebyl vždy okamžitý, ale kdykoli někdo esenci použil, ta narůstala a narůstala, až ji říše nakonec nedokázaly zvládnout. Účinky a následky nebyly tak závažné, jako kdyby ji prvotní použili proti sobě navzájem, ale stále se za ně platilo krví.

A to bylo dobré vědět. Samozřejmě. Tím však, že mi mysl zaplavovaly další a další nové poznatky, bylo těžší udržet pozornost na jednotlivých položkách.

I kdybych se dokázala lépe soustředit, bylo by to jedno. Nenapadlo mě nic podstatného. Žádné roztodivné pocity. Žádné nápady na to, jak zastavit Kolise, aniž bych zničila říše. Žádné nenadálé poznání, nic. Jen prázdno a otázky, které vedly jen k dalšímu zmatku.

Něco v Eythově plánu nám muselo unikat. Přece by neriskoval zkázu říší a nevytvořil – byt' neúspěšně – jednu jedinou zbraň, s níž bylo možné Kolise zabít, kdyby zároveň nevěděl, že situace s jiskrami smrti má nějaké řešení.

I kdybychom tomu však přišli na kloub, stejně bychom museli využít Sotorii. Zase. A ta si zasloužila klid, a ne být nucena znovu se narodit jako nástroj

bez vlastní vůle. Sama jsem takový život žila a těžko říct, jestli bych se zvládla spolupodílet na tom, aby tak žil někdo další. Zvláště někdo, kdo už byl nucen žít tolikrát.

Nejenže jsem potřebovala přijít na to, co udělat s Kolisem a Sotorií, ale také jsem se potřebovala naučit, jak se, no, chovat jako skutečná královna a pravá prvotní bohyně života.

Najít v sobě důvěru, jakou do mě vkládal Šed. Být lepší. Ne tak zrůdná a... impulzivní.

A nedělat to, co jsem tak zoufale *chtěla*, tedy najít Šeda a požadovat, abychom se zmocnili Dalosu a zničili všechny prvotní, kteří se nám postaví na odpor – zejména Kyna za to, co provedl Ectorovi, Orfině, Aios a mnoha dalším.

Zavřela jsem oči, na kůži se mi zespoda tlačil éter. Mohla bych to udělat sama. Mohla bych povznést bohy na jejich dvorech, aby nahradili ty, kteří padli, a postarat se o minimální dopad na říši smrtelníků. Mohla bych převzít kontrolu a osvobodit Vyvolené a všechny drakeny, které Kolis zotročil.

To však byla ta část mého já, kterou jsem nehodlala pustit ke slovu.

Takové jednání by akorát rozpoutalo krvavou válku a spousta nevinných bohů a drakenů v Zemi stínů a v celém Iliseu by zemřela. Zkáza by nakonec pronikla i do říše smrtelníků a vyžádala si nespočet životů.

A přestože mi takové řešení z určitého pohledu připadalo správné, k pravé prvotní bohyni života se *nehodilo*.

Jak poznamenal Šed, už se to nedalo změnit. A měl pravdu. Nebylo třeba zvláštní intuice, abych chápala, že trůnu se vzdát nemůžu a že na nějaké pozvolné přivykání si není čas. Byla to moje přítomnost i budoucnost a nebyl prostor hrát si na to, že se celá moje existence ani existence říši nemění – nebo se dobrovolně točit ve spirále pochybností o sobě.

Potřebovala jsem být... no, jiná než ta verze, co lhala stejně snadno jako zabíjela. Už jsem dál nemohla být tou náladovou, úzkostnou hromádkou neštěstí. Jistě, Šed to všechno přijímal, dokonce i tu část, která se ho pokusila zabít. Přijal *mě*, se vším všudy. Tohle však bylo větší než já – než my dva dohromady. Musela jsem teď myslet na bohy. Drakeny. Smrtelníky. Musela jsem být lepší.

A postávat se zavřenýma očima v koupelně a povzbuzovat se tou nejhorší motivační řečí v dějinách nebyl nejlepší začátek.

Znovu jsem se zhluboka nadechla a otevřela oči. Jako první jsem spatřila zlatý vír manželského otisku na hřbetu pravé dlaně. Pomohlo mi to uklidnit se. Vzhlédla jsem k zrcadlu.

Ach, pro lásku boží.

Moje vlasy připomínaly stříbrnou, světle blond noční mûru. Mokré, zachuchané kadeře mi padaly za ramena a dotýkaly se křivky mého pasu. Na jejich rozčesávání jsem se tedy vůbec netěšila. Prohlédla jsem si svůj obličej. Vypadal stejně jako předtím: pihovatá, ostrá čelist, mírně špičatá brada, klenuté obočí. Jen pobledlost a modřiny uštědřené v Dalosu byly pryč.

Nadzvedla jsem horní ret a zadívala se na dva tesáky, jen o kousek delší než předtím. Nejistě jsem se dotkla jednoho z nich jazykem a okamžitě sebou cukla, protože jsem se opět píchla. I když byly, minimálně podle Šeda, malinké, rozhodně byly čím dál ostřejší.

Kromě tesáků se vše zdálo tak, jak bylo –

„Svatí bohové,“ zašeptala jsem a překvapeně rozevřela rty.

Tesáky *nebyly* to jediné, co se změnilo – i moje oči vypadaly jinak. Naklonila jsem se blíž k zrcadlu, jako by to mělo nějak změnit to, co vidím.

Nezměnilo.

Zahleděla jsem se na záři za zorníčkami, která tam ale byla už před mým povznesením, takže to nebylo nic nového.

Oči dál zůstávaly zelené – no, plus minus, duhovky nyní křížovaly stříbrné paprsky a dodávaly jim takřka roztráštěný efekt.

Jednou a pak ještě párkrát jsem zamrkala, ale třpytivé stříbrné paprsky zůstaly a ještě *zasvítily*. Zrychlil se mi tep.

Jak to, že mi o nich Šed ani Nektas neřekli?

Odstrčila jsem se od toaletního stolku a přinutila se nasucho polknout. „No, tak fajn.“ Trhaně jsem přikývla. „Tohle... tohle jsem teď taky já. Dokážu se s tím vyrovnat.“ Vystrčila jsem hrdě bradu. „Vypořádám se s tím.“

A taky že ano.

Neměla jsem na výběr.

Závisely na tom celé říše.

Takže,“ protáhla jsem poslední slabiku, když Šed položil misku pocukrovaných jahod na konferenční stůlek, který přisunul blíž k pohovce, „aby, jak sám řekl, měla jeho královna při jídle větší pohodlí. „Kdy ses chtěl zmínit o mých očích?“

„Už se stalo,“ odpověděl a položil na stůl další tři talíře s poklapy. „Říkal jsem ti přece, že jsou krásné.“

„Brala jsem to jako lichotku.“ Dolehla ke mně vůně bylinek a koření a zakručelo mi v břiše. Kdy jsem naposledy jedla? Nevzpomínala jsem si. „Ani ve snu mě nenapadlo, že to říkáš proto, že působí jako rozbité.“

Na kůži mě polechtal jeho hluboký, melodický smích. „Nepůsobí jako rozbité, *liesso*. Jsou stejně krásné jako předtím, jen trochu jiné.“

„Ale úplně jiné, než mají všichni ostatní prvotní. Dokonce i ty Beliny jsou po povznesení stříbrné.“

„Nevím proč, možná to souvisí s tím, že jsi bývala smrtelnice.“

Dívala jsem se, jak postupně zvedá poklapy, nejprve z talíře s kuřecím masem a pak s hovězím. Když odkryl třetí talíř s různými druhy zeleniny, vzhledla jsem a pozorně lustrovala každíčkou linií jeho obličej, až jsem pohledem doputovala ke křivce jeho čelisti. „Jak jsi vlastně přišel k té jízvě na bradě?“

S tázavě zdviženým obočím mi pohlédl do očí. „Takovou otázku bych nečekal.“

„Já vím.“ Cítila jsem horko ve tvářích. „Jen mě to už dlouho zajímá, a když jsem si ještě myslela, že umřu, bála jsem se, že se to nikdy nedozvím.“

Šedova ruka, v níž svíral nůž, kterým se právě chystal naporcovat kuře, se zastavila v půli pohybu. Pohlédli jsme si do očí a jeho hrudník se prudce zvedl. Zpoza jeho zorniček ven pronikala aura esence.

Polekaně jsem k němu natáhla ruku a jen na okamžik zaváhala, než jsem mu ji položila na paži. „Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Odkášlal si. „Jen jsem na chvíli zapomněl, že jsem o tebe málem přišel.“

Škobrtlo mi srdce a stiskla jsem mu povzbudivě paži. „Promiň mi to. Nechtěla jsem –“

„Neomlouvěj se. Není důvod.“ Naklonil se ke mně a vtiskl mi rychlý polibek na čelo. „Byl jsem tehdy mladý kluk, sotva pár let po povznesení, a ještě jsem v Kolisově blízkosti nedokázal držet nervy na uzdě.“

Napjala jsem se v ramenou. Samozřejmě že ta jizva souvisela s falešným králem – známým také pod přezdívkou „parchant jeden zasranej“.

„Kolis mi přikázal, abych jednoho boha, kterého nedlouho předtím zabil, odsoudil do Propasti, jenže si nezasloužil ani trest, ani smrt. Odmítl jsem, čímž jsem Kolise nasral, a krátce nato jsem včas neuhnul jednomu z jeho drakenů.“

Pro lásku boží, jak já jsem Kolise *nenáviděla*.

„Myslel jsem si, že ten prevít spí,“ pokračoval a dál krájel kuře. „Chybička se vloudila.“

„Nebyl to náhodou Naberius?“ zeptala jsem se ho na velkého drakena s černými šupinami zbarvenými do ruda. „Většinu času, co jsem ho viděla, prospal.“

Šed se ušklíbl. „To bude on. Ten sráč je skoro stejně starý jako Kolis.“

Sráč? Spíš spáč.

„A taky jeden z největších mrzoutů, s jakým se kdy setkáš.“

Zahleděla jsem se do stropu ze stínového kamene. „S některými jeho drakeny jsem se už setkala. Třeba s Diavalem.“

„Myslíš toho blondatého zmrda?“

Usmála jsem se. „Myslíš toho, co má ty nejhezčí vlasy, jaké jsem kdy viděla? *Toho* zmrda? Ano. Když jsem se pokusila o útek, byl s Eliášem u toho, když mě chytily,“ řekla jsem a Eliášem myslela strážného, který byl ve skutečnosti Atto-vým špionem. „Praštila jsem ho éterem stejně jako tebe v Umírajícím lese. Dobrých pár metrů se proletěl. Myslím, že ho to tak šokovalo, že ani nezvládl zareagovat.“

Naitech se mu pomalu usadil zálibný úsměv. „To je moje holka.“

Usmála jsem se o něco víc. „Byl tam ještě jeden, ale s tím jsem nikdy nepřišla do styku. Zahlédla jsem ho jen letmo, něco mi na něm však přišlo jiné než na ostatních. Měl světle hnědou pleť a vlasy spletené do copánků.“

„To bude Sax,“ odvětil Šed. „Ze všech Kolisových drakenů je nejtišší.“

„Co myslíš tím nejtišší?“

„Nikdy jsem ho neslyšel promluvit. Ani jednou.“ Šed se na mě zamýšleně zadíval. „Diaval s Nabem jsou s Kolisem odjakživa. Stáli při něm i v době, kdy vládl Zemi stínů.“ Odmlčel se. „Zato Sax původně patřil mému otci.“

Takže byl, jinými slovy, přinucen přejít ke Kolisovi a neměl jinou možnost než nasazovat pro prvotního krk. Ach jo, znechutilo mě to a rozpálilo do běla. Neklidně jsem si začala pohrávat s okrajem ubrousku. Nebylo to správné. „Co ti Nab provedl?“

„Otvíral jsem si na Kolise pusku, a jak jsem řekl, měl jsem za to, že Nab spí. Jenže nespal, a když jsem po Kolisovi vystartoval, draken se po mně ohnal drápy. Trefil mě do obličeje – do brady a sem do nosu.“ Šed ukázal špičkou nože na vybledlejší jizvu na kořeni nosu. „A pak do krku. Málem mi usekl půlku hlavy.“

„Pro lásku boží,“ zašeptala jsem a sevřel se mi žaludek. „A to ti zůstaly jen tyhle dvě malé jizvičky?“

„V místech, kam zaryl drápy. Pár dní potom jsem vypadal hrozně.“

Zírala jsem na jeho krk a to, že mu po jistě strašlivém zranění zůstala jen jizva na bradě o šířce jednoho prstu a slabá rýha na nose a že vypadal hrozně jen *pár dní*, mi bralo dech.

Znovu se mi vybavila Attova slova o tom, jak jsou nově povznesení prvotní křehcí, ale *vadentie* nepřidávala žádné vysvětlení. „Takže,“ pronesla jsem, zatímco se Šed natáhl přes stůl, vzal do ruky vidličku a položil mi na talíř plátek kuřečího prsíčka. Znovu jsem se vrátila pohledem k jeho tváři. „Jsem teď v podstatě takové prvotní miminko.“

„Cože?“ Šedovo zasmání mi vyloudilo úsměv na rtech a rozkmitalo srdce. „Prvotní *miminko*?“

„Podle Atta jsou nově povznesení prvotní slabší, než je obvyklé, a sice místo pojmenování miminka použil výraz nezkušení, ale to mi z nějakého důvodu připomíná úplně jiné věci.“ Všimla jsem si, že při zmínce o prvotním zatnul čelist. „Pořád se na Atta zlobíš.“

Nic na to neřekl. Nebylo třeba.

„Odpřísáhl mi, že tě podpoří, ať se děje, co se děje. Kromě toho mu tvůj otec důvěřoval natolik, že mu svěřil, co s jiskrami a Sotoriinou duší plánuje,“ připomněla jsem mu jemně a pohrávala si přitom se spodním lemlem svého županu, který byl černý jako uhel. „Jednou ti musí dojít, že nás Attes nezdral.“

„Už se stalo, *liesso*.“

Pevně jsem semkla rty, zatímco on rozzlobeně sekal kuřecí prsa skoro napadrtí. „Mám tušení, že bude následovat nějaké *ale*.“

„Ale to neznamená, že mu odpustím, že tě předal do Kolisových rukou.“

„Udělal to, aby ochránil Zemi stínů, Šede.“

Do tváře mu spadl pramen vlasů. „Ty ho vážně hájíš?“

„Neřekla bych, že ho *hájím*. Jen poukazuju na fakt, že měl pro své jednání nějaký důvod.“

Upřeně se na mě zadíval. „Takže ho *hájíš*.“

„Taky jsem na něj byla naštvaná.“ Zvedla jsem sklenici s vodou. „Částečně pořád ještě jsem. Ale jeho bratr se chystal srovnat celý dvůr se zemí a zachovat jen území za Asfodelskými sloupy. Attes tehdy udělal to jediné, co mohl, aby Kyna zastavil.“

„To chápu.“ Šed odložil nůž a nabral pořádnou porci kvěťáku vařeného v páře.

„Pak tedy jistě chápeš i to, že se tomu snažil zabránit.“

„Zabránit Kynovi zničit Zemi stínů jsem mohl jen *já*.“ Věnoval mi nekompromisní pohled plný éteru. „V případě neúspěchu by Země stínů padla, ale ty bys byla v bezpečí. A na tom jediném záleží.“

Měřil si mě upřeným pohledem a já jsem tajila dech. I bez prozřetelnosti jsem v hloubi duše věděla, že to, co říká, je naprostá pravda. Kdyby si měl volit mezi dvorem, který poslední dvě století střežil, a mým bezpečím, vybral by si mě.

„Divím se, že tě to překvapuje, *liesso*. Naplnil by se sen, nebo vize – jakkoli to nazveš –, z noci tvého narození.“ Šeda opustil energetický výboj a lustr na stropě se mírně zakymácel. „Kdybych o tebe přišel, nechal bych říše shořet na troud. Možná tomu nevěříš stejně, jako si myslíš, že jsem ve své podstatě slušný, ale je to tak. S radostí bych to tu všechno zničil.“ Položil jednu dlaň na stůl. „Omlouvám se, jestli tě to znepokojuje. Opravdu. Ale je to pravda.“

Pevně jsem sevřela sklenici v dlani. „Já... nemyslím si, že bys to tu všechno *s radostí* zničil...“ Napila jsem se, abych přehlušila bušení srdce, a pak jsem

sklenici odložila. „Udělala bych pro tebe totéž.“ Pod kůží se mi sbíral éter. Potvrzoval, že to, co říkám, je pravda. Udělala bych nepopsatelné věci, mnohem horší, než jsem už vykonala, jen aby byl Šed naživu. Byla jsem toho víc než schopná. „Asi to není správné. Vlastně *určitě* není, uvážíme-li, že jsem prvotní bohyně života, ale neznepokojuje mě to.“

Šedovi v očích vířila prvotní esence. „Pak bychom se měli v zájmu říší postarat o to, ať zůstaneme naživu oba.“

Oplácela jsem mu upřený pohled a přikývla. „Souhlasím.“

Šed ke mně přisunul talíř. „Prosím, najez se.“

Pozvedla jsem vidličku a pod Šedovým bedlivým dohledem si vložila do úst kousek lahodného kuřete. Žaludek mi okamžitě poděkoval.

„Teprve nabíráš zkušenosti,“ pokračoval po chvíli. „Což znamená, že tě každé použití esence unaví. I tak jsi ale silnější než všichni bohové a pravděpodobně i mnozí z prvotních.“ Ukrojil si plátek grilovaného hovězího a přendal si ho na talíř. „Když se ohlédnu zpátky, už jsi byla silnější předtím. Mladá bohyně, natož v procesu proměny, by toho s éterem moc nezmohla, navíc kdyby byla obklopena takovým množstvím stínového kamene.“

Vzhlédla jsem k lesklému povrchu stropu. Stínový kámen pohlcoval energii – éter obsažený ve všem živém – z okolního prostředí a oslaboval schopnost bohů a prvotních používat esenci. Já jsem ale málem srovnala se zemí celý palác, když jsem našla prvotní bohyni rituálů a prosperity žít se na Šedovi. Pouhé pomyslení na Veses a na to, že se neštítela zneužít Šedovy potřeby mě chránit, rozproudilo éter dozhava. Zároveň jsem však nedokázala vymazat z paměti její zaražený výraz, když Kolis nařídil Kynovi, aby ji potrestal.

Celá nesvá jsem poposedla. Jak jsem mohla někoho nenávidět celou svou bytostí, a přesto ho litovat? Strčila jsem si do pusy pár kousků kuřete a odmítla na ni myslet. Nebo ji litovat příliš.

„Tak či tak ale *můžeš* zabít jiné prvotní. Dokonce jsi teď nebezpečnější, protože ještě nemáš tolik zkušeností a nemáš to pod takovou kontrolou. S postupem času taky budeš muset spotřebovaný éter doplňovat čím dál méně. Třeba odpočinkem, jídlem nebo krmením.“ Nastala vteřina ticha. „Doufám, že si zvolíš tu třetí možnost.“

S dalším kouskem kuřete na půli cesty k otevřeným ústům jsem po něm loupala významným pohledem.

Náznakem se usmál a všechny možné části mého těla se libě zatetelily. „I když éter nepoužiješ, budeš se ze začátku muset krmit častěji. Obvyklé je alespoň jednou týdně.“

Ehm...

„Budeš zranitelnější než jiní prvotní. Zranění, které by boha zabilo, je pro prvotního obvykle jen škrábnutí, ale čerstvě povzneseného prvotního dokáže položit na několik dní. Dokonce i zanechat jizvy.“

Sklopila jsem zrak k slabé jizvě na jeho bradě a zamyslela se nad zbraněmi z kostí prastarých. Zůstanou-li v těle příliš dlouho, mohou uvést prvotního do stáze, nově prvotního zabít a boha nebo poloboha zničit tak, že z něj nezbude nic, co by se dalo přivést k životu.

Sotva jsem si uvědomila, že většinu takových kostí vlastní Kolis, chutné kuře mi zhojlo na jazyku. „Ty žádné zbraně vyrobené z kostí prastarých nemáš, že?“

Šed zavrtěl hlavou. „Kolis mi to zakázal. Že prý nejsem dost důvěryhodný.“ Zakoulela jsem očima.

„Stejně tak Kéla. U Maii si nejsem jistý,“ zmínil prvotní bohyni znovuzrození a prvotní bohyni lásky, krásy a plodnosti.

Nepřítomně jsem přikývla. „Vím, že ta zranitelnost může trvat i několik let.“

„Je to tak.“ Šed rozřízl hovězí maso veprostřed a jednu půlku začal krájet na menší části. „Ale liší se to prvotní od prvotního. Mně není víc než sto let, a ještě jsem stavu plné síly nedosáhl.“

Vzhledem k tomu, co všechno jsem na vlastní oči viděla, tomu bylo těžké uvěřit. „Ale dokázal jsi zabít jiného prvotního.“

„Těžko říct, jestli se Hanan počítá,“ poznamenal suše.

Usmála jsem se tomu. Prvotní se dal zabít v podstatě jen dvěma způsoby. Buď rukou jiného prvotního, což nebylo tak snadné, anebo... no, zabitím osoby, kterou dotyčný prvotní miloval. Vždycky jsem si myslela, že v tom druhém případě šlo o lásku mezi dvěma jedinci odlišné krve, a taky to tak bylo, ale Eythův odchod ukázal, že to tak nemusí být vždy.

Zabrnělo mě za levým uchem. Eythova slabina se od té Kolisovy lišila, stejně jako Attova a Kynova. Díky společnému stvoření z těla téhož prastarého mohli lásku použít jako zbraň a namířit ji proti sobě. Tak dokázal Kolis svého bratra zabít. Když se k tomu přidá skutečnost, že Eythos vložil zbytky jisker do mé pokrevní linie, bylo zaděláno na katastrofu.

Katastrofu plnou sraček.

Kolis totiž netušil, že Eythos zbytek svých jisker přesunul jinam, ani nevěřil, že ho má bratr pořád ještě rád.

Neměl v úmyslu Eytha zabít.

Pohlédla jsem z profilu na Šeda. Jen těžko věřil tomu, že by jeho otec po tom všem bratra stále miloval, a nemohla jsem mu to mít za zlé. Dost možná by odmítl přijmout i fakt, že jeho matka ke Kolisovi něco cítila, a kdo ví, jestli to vůbec vědět *potřeboval*.

Znovu jsem své myšlenky navedla na původní cestu. „Počítá. Byl přece prvotním bohem lovu a božské spravedlnosti,“ namítla jsem a znovu se zamyslela. Vládkyní Sirty, tedy dvora, který kdysi patřil Hananovi, byla nyní Bele. Byla prvotní bohyně? Poté, co ji bohyně Cressa smrtelně zranila dýkou ze stínového kamene a já ji přivedla zpět k životu, nikdo přesně nevěděl, *čím* se stala. Ostatní ji vnímali jako prvotní, ale tak nějak jinak. Takže...

Brnění za uchem se vrátilo. Přikývla jsem sama sobě. Když jsem Bele přivedla zpět, povznesla se a po Hananově smrti *povstala* do prvotního stavu.

Taky byla prvotní miminko.

Zakřenila jsem se.

„Hanan s nikým nebojoval celou věčnost a já jsem byl zrovna vzteky bez sebe,“ pokračoval Šed. „Určitá míra hněvu může prvotního, dokonce i nově Povzneseného, posílit, ale jen dočasně. Kdybych se postavil třeba Fanovi, prvotnímu bohu nebes, moří, země a větru, dopadlo by to nejspíš jinak.“

Líbilo se mi, že to přiznal, aniž by se tím cítil potupený. Byl dost silný a drsný i tak, takže neměl problém rozpoznat, když měl někdo jiný navrch, a to byla vlastnost vsutku vzácná.

Rozhodně jsem nemohla s jistotou tvrdit, že ji mám taky.

Tak jo. Věděla jsem, že ji *nemám* – další věc, na které jsem musela zapracovat.

„Po Hananově smrti jsem skoro hned zeslábl,“ řekl. „A díky tomu získal Kolis převahu.“

Nejen to. Svým ubohým pokusem přimět je, aby toho nechali, jsem odvedla Šedovu pozornost. Před očima se mi míhaly krátké útržky vzpomínek, v nichž Kolis opakovaně vráží Šedovi do hrudi nůž ze stínového kamene, a po páteři mi přebíhal mráz.

Rychle jsem zavrtěla hlavou, abych ty představy rozehnala.

Šed nabral pár kousků hovězího, které předtím nakrájel, a přenesl mi je na talíř. „Zesílení tvých smyslů se nicméně projeví ještě předtím, než dosáhneš plné síly, a předpokládám, že i tvá intuice bude nadále slít.“

Hloubala jsem nad tím, zatímco on se konečně pustil do zbylých kousků masa a zeleniny. „Mám ze stáže letmé vzpomínky – třeba jak si se mnou povídáš, ale i další věci. Jako bych přicházela k sobě a zase se ztrácela.“

Polkl sousto. „Měl jsem to podobně. Jako by se zastavil čas. Chvilími jsem slyšel Nektase a pak... nic.“

Přikývla jsem. „Myslím, že jsem v jednu chvíli dokonce zaslechla hlas své chůvy Odetty.“ Srdce mi poskočilo, jak se mi vybavovaly další a další vzpomínky. „Viděla jsem prvopočátek říší – ten skutečný. Prastaří nikdy nebyli prvotní, nýbrž něco úplně jiného.“ Přimhouřila jsem oči a v duchu si přehrávala, co jsem během stáže viděla. „Esence pochází z hvězd, tedy z prastarých. Byli původně hvězdy.“

Šed odložil vidličku.

„Jo.“ Otočila jsem se k němu a vzpomněla si na jeho slova. „Říkal jsi, že někteří prastaří si byli dobře vědomi toho, jakou mají moc, a tak vytvořili potomky z vlastního těla – prvotní. Nakonec do každého z nich přenesli část ze své esence, aby moc vybalancovali. Viděla jsem to. Věděl jsi, že nejsou prvotní?“

Šed chvíli neodpovídal. „Nikdo nikdy netvrdil, že jsou. Jen jsem to předpokládal – no, většina z nás. A otec mi o nich vyprávěl, jen když jsem byl mladší. Připomínalo to spíš pohádky pro děti.“ Upřeně mi hleděl do očí. „Viděla jsi ještě něco?“

„Ano.“ Žvýkala jsem kořeněné hovězí a chvíli si dělala v přicházejících vzpomínkách pořádek. „Viděla jsem, jak sem spadli, do této říše. Ještě když vládli draci. Viděla jsem, jak jednoho z prastarých sežehl dračí plamen a jak tvůj otec stvořil prvního smrtelníka. Trvalo mu to hodně dlouho,“ zamumlala jsem, zatímco mi mysl přeskočila na začátek všeho, co jsem viděla. „A prastaří? Spadli do dalekých zemí na východě i západě, do ocelových měst. Víš o nich něco?“ Odpověď mi s dalším nádechem přišla sama. „Nevíš.“

Překvapeně pozvedl obočí. „Pravda.“

„Nikdo o nich neví, jen... tvůj otec, Kolis a sudičky.“ Najednou jsem si konečně vzpomněla i na to další a prudce se mi zvedl žaludek. „Arae...“

Do prdele.

Ne nadarmo se říká, že Arae jsou všude a ve všem a že se prvotním nezodpovídají. Byli to prastaří – konkrétně ti, kteří se neodebrali pod zem nebo nezemřeli, když povstali prvotní.

Což také znamenalo, že i *Holand* byl prastarý. A já jsem ho kopala a mlátila, nadávala mu a v záchvatu vzteku mu určitě někdy vyhrožovala smrtí.

Šed mě pozorně sledoval. „Arae co?“

Nadechla jsem se, abych mu povyprávěla o všem, co vím, ale slova mi nepřicházela na jazyk. Místo toho se kupila v mojí mysli spolu s pocitem hlubokého poznání.

Nemohla jsem mu to říct.

Intuice mi nenabízela přesný důvod, ale nějak jsem tušila, že by to mělo následky. Vážné.

Nelíbilo se mi to. Naštvaně jsem na vidličku nabodla růžičku kvěťáku a vzpomněla si na rozhovor, který jsem vedla s Nektasem na balkoně. Vsadila bych se, že ví, co jsou sudičky zač. „Jen že o těch jiných zemích vědí.“ Přinutila jsem se nezabíhat dál do své mysli. Blízko levého ucha mě znovu zabrnělo. „Nejsou oddělené časem, ale hustými závoji z éteru, kterými naše moc nepronikne. Chtěli, aby to tam bylo jiné.“

„Proč?“

Kousla jsem do kvěťáku a pátrala v paměti, ale nic dalšího na toto téma jsem nenašla. „To nevím, není to však všechno. Jen o tom potřebuju chvíli popřemýšlet.“

„A dát si kvěťák?“

„To taky,“ broukla jsem, nacpala si do úst další kousek zeleniny a zamžourala na skříň. Rozhodně jsem toho o prastarých věděla víc. Nějak to souviselo s rovnováhou. Ztuhla jsem a do hrudi mi pronikl ostrý chlad.

Otočila jsem se k Šedovi. „Je toho víc. Když povstali prvotní a prastaří byli poraženi, někteří z nich přešli do Arkádie.“ Z některých se staly sudičky, ale z těch ostatních... „A někteří se uchýlili pod zem. Upadli do stáze, Šede. Nezemřeli. Jen usnuli a nikdy se nesmí probudit. Právě proto musí být na každý pád zachovány pravé jiskry života a smrti a musí vznikat život a přicházet smrt. Není to žádný výmysl, postarali se o to sami prastaří.“

Myšlenky se rychle střídaly jedna za druhou a pod kůží mi hučel éter. „Proto Kolis tvoří bytosti, jež nazývá Povznesenými. Zatím se mu daří rovnováhu

udržovat, ale až to dál nepůjde? Ať už Arae provázaly rovnováhu s prastarými, kteří ulehli pod zem, jakkoli, přestane to fungovat. Probudí se, a to se *nesmí* stát...“ Lapala jsem po dechu jako ryba na souši a vidlička, kterou jsem svírala v dlani, se rozzhavlala a začala se chvět. Křečovitě jsem ruku rozevřela – byla prázdná.

Vidlička se jednoduše vypařila.

Rozrušeně jsem pohlédla na Šeda. „To jsem nechtěla.“

„Nic se nestalo.“ Šed se natáhl pro novou vidličku. Pak se zarazil a přeskočil pohledem z příboru na mou ruku. „Jsi v pořádku?“

„Asi ano.“

Podal mi ji. „Co se přesně stane, když se prastaří probudí?“

Polkla jsem, po zádech mi přeběhl mráz. „Bude to horší než Hniloba. Viděla jsem, jak ničí celé země. Zabíjejí skoro všechno a všechny. Ty pod zemí nedokázaly porazit ani spojené síly prvotních, drakenů, bohů a smrtelníků, jen je uvedly do stáže. Netuším jak, ale vím určitě, že bez ohledu na to, jak dlouho v zemi zůstanou, nejsou již počátkem všeho – velkými tvůrci a dárci života.“

Šed se ani nehnul, jen na mě upřeně hleděl. Myslím, že ani nemrkl.

„Pokud se probudí,“ pronesla jsem za frenetického pulzování prvotní esence, „učiní tak jako *unia* a *eram*. Zkáza a zloba kdysi velkého počátku.“

„No do hajzlu,“ zamumlal Šed.

Pomalou vydechla, mrazilo mě do morku kostí. „To znělo dost... dramaticky.“ Zasmála jsem se. „Vid?“

„Ano, to teda znělo.“ Šed párkrát zamrkal. „*Unii* a *eramem* se před koncem vlády stalo mnoho prastarých, v podstatě se jimi ale může stát kterýkoli prvotní, pokud ho pohltní skutečný vztek, anebo se moc dlouho nenakrmí, nicméně neupadne do stáže.“

Po zádech mi jako pavouk pomalu lezl mráz. Byla to děsivá představa.

Šed si nabodl na vidličku kus hovězího. „Vede mě to k jedné velice důležité otázce – vlastně k víceru. Pokud je zachování pravých jisker života a smrti nutné pro to, aby zůstali prastaří pod zemí, proč by tě jedna ze sudiček trénovala v dovednostech pro zabití pravého prvotního boha smrti?“

„A proč se tvůj otec, který o tom musel jistojistě vědět, pokusil vytvořit zbraň k jeho zabití?“ navázala jsem.

Šed pomalu žvýkal a vytahoval obočí. „Další dobrá otázka.“

„Něco mi na tom nesedí.“ Odhrnula jsem si kadeř z tváře a přemýšlela o Holandovi a jeho vrozené laskavosti. Nedokázala jsem si ho představit jako nekonečnou bytost starší než samy říše. Prostě to nešlo.

„Hromada věcí nesedí, počínaje tím, proč se o tom víc nemluví. Něco takového by přece měli vědět všichni prvotní,“ uvažoval nahlas. „Proč jen můj otec a Kolis?“

„Já...“ Se zachmuřeným výrazem jsem studovala svou vidličku, v myslí jen tupě prázdno. „Já... já nevím.“ Jímala mě frustrace, ale potlačila jsem ji dřív, než jsem stihla zlikvidovat další příbor. „Ovšem dokud bude zachována rovnováha, nemusí nám prastaří dělat starosti.“ Chutné maso mi zkyslo v žaludku. „Říkal jsi, že moje povznesení Kolise oslabilo, čímž jsme získali čas navíc. Odhaduju, že už nám ho moc nezbyvá.“

Šed přikývl a přejížděl vidličkou po talíři. „Těžko říct kolik, ale na všech dvo-rech teď panuje celkem chaos. Většina prvotních nejspíš tápe, jak na tvoje povznesení reagovat, což nám taky dává časovou výhodu.“

Napíchla jsem další kousek lahodného květáku a do svalů se mi vkradlo napětí. „Zřejmě se rozhodují, jestli se postaví za Kolise, nebo ne.“

Zaujatě nakrčil čelo. „Prozřetelnost?“

„Ne, jen předpoklad, ale můžu se pokusit odpověď vypátrat.“ Zamračila jsem se, zabodla pohled do sklenice s vodou a snažila se zjistit, jestli je můj předpoklad správný. Místo abych se dočkala vysvětlení nebo klidně ticha, narazila jsem na další zeď. „Mám v myslí něco jako... hustý mrak statické elektřiny. Vím, že statickou elektřinu normálně nevidíš, ale jinak to asi popsat nedokážu.“

„Zní to jako mentální štít.“ Otálel s vidličkou nad květákem. „Přesně to vidím nebo cítím, když mi někdo brání číst jeho emoce.“

Věnovala jsem mu jízlivý pohled a poznamenala si, abych na tom štítu zapracovala. „Přichází to, i když se snažím zjistit něco o sobě.“ Nabrala jsem na vidličku kousek kuřete. „Podle Nektase to tak měl i Eythos,“ řekla jsem. O rozhovoru s Nektasem jsem Šedovi pověděla v mezičase mezi spánkem a sexem.

Pak jsem, místo abych se po sklenici s vodou jednoduše natáhla, naplnula svoji vůli a pokusila se sklenicí přimět k pohybu svým směrem. „A zase to nějak souviselo s rovnováhou.“ Zalapala jsem po dechu, když sklenice doslova vystrčela přes stůl a přistála mi v dlaní. Voda se rozšpláchnula do stran a vytvořila na desce stolu malé loužičky.

Překvapeně jsem sebou trhla a vytřeštila oči na Šeda. „Jejda.“

Pevně tiskl rty k sobě, jako by se snažil nerozesmát. „Opatrně,“ zamumlal a chopil se ubrouskem.

Nesměle jsem se pouсмála. „Nenapadlo mě, že se ta sklenice pohne *tak* rychle.“

S povytaženým obočím sušil loužičky ubrouskem. „Možná bys měla nacvičovat s něčím jiným než s jídlem a pitím.“

„Dobrý nápad.“ Opatrně jsem si lokla vody.

Šed odhodil navlhlý ubrousek stranou. „Nicméně, zpět k *vadentii*. Přijde mi to podobné jako to, jak Arae nevidí do osudů povstalých prvotních.“

„Zdá se to celkem příhodné,“ zamumlala jsem.

„A neužitečné.“

Vtom jsem si vzpomněla na jeho poznámku o Hananovi a rázem se mi úsměv ze rtů vytratil. Štouchala jsem vidličkou do zbytků jídla na talíři a snažila se přijít na důvod svého znepokojení. Šed poznamenal, že Hanana přemohl, protože měl vztek a protože Hanan vyšel ze cviku, ale...

„Mimochodem, když jsi mluvila o tom, co bude, až se prastarí probudí,“ vytrhl mě Šed z myšlenek, „zněla jsi jako pravá prvotní bohyně života.“

Opřela jsem se a nasadila zvědavý výraz. „Jak zní pravá prvotní bohyně života?“

„Mocně.“

Pozvedla jsem koutky rtů vzhůru. To se mi líbilo. Možná až moc. „A jak zním normálně?“

„Nádherně.“

Se smíchem jsem protočila panenky. „Moc dobře vím, že obvykle blábolím jako opilec.“

„Mně se líbí, jak mluvíš normálně.“ Se zakloněnou hlavou si mě upřeně měřil. „A neřekl bych, že při tom zníš jako opilec.“

„Ale s tím blábolením souhlasíš?“

Pousmál se. „Spíš bych řekl, že je to sranda.“

„Uhm.“ Usmála jsem se, když se uchechtl. „Mimochodem, omluvil ses Nektasovi za to, že jsi mu vyhrožoval smrtí?“

Šedovi lehce zčervenaly tváře, což mě pobavilo. „Ano.“ Odkášlal si. „Prý je venku klid.“

„To je fajn.“

„To je.“

Zahloubala jsem se nad důvody, *proč* je klid, a snědla kousek kuřete. V ideálním případě byl Kolis stále ještě ve stázi, ale to se zdálo spíš nepravděpodobně. „Dlouho to tak nezůstane.“

„Ne, nezůstane.“ Odmlčel se. „Brzy se město zaplní lidmi, kteří tě budou chtít vidět.“

Se staženým hrudníkem jsem pustila vidličku. „Kdo a proč?“

„Někteří obyvatelé Léthé,“ zmínil hlavní město Země stínů. „I z jiných dvorů ale přijdou vzdát hold nové královně.“

Zhoupl se mi žaludek. „To není nutné.“

Znovu se zakřenil. „Dělají to, protože chtějí, *liesso*. Ne protože musí.“

Stáhlo se mi hrdlo. „Existuje nějaký způsob, jak je donutit, já nevím, aby *nechtěli*?“

„Pravý prvotní bůh života naposledy povstal před mnoha staletími, Sero.“ Jeho stříbřitý pohled se setkal s mým. „Umím si představit, že jsou nadšení a doufají ve stabilitu a bezpečí.“

Ve vteřině, kdy jsem v jeho očích a hlase zachytila cosi hlubokého a hřejivého – *lásku* –, panika na chvíli ustoupila. Podobný výraz, pohled nebo tón hlasu jsem u něj zaznamenávala už dříve, ale tehdy jsem ještě neznala jejich pravý význam. Jak bych taky mohla, když to mělo být nemožné? Teď jsem však jeho lásku viděla i cítila a bylo to krásné. V každíčkém atomu těla jsem v mžiku cítila radost tak povznášející, div jsem se jako nafukovací balonek nevznesla ke stropu.

Tázavě zaklonil hlavu a na čelist mu dopadl pramen vlasů. „Na co myslíš?“

„Zase mi čteš emoce?“

„Je docela těžké to nedělat, když promítáš.“

Povzdechla jsem si. „Vážně musím na tom štítu zapracovat.“

„Stejně ti nepomůže, když budeš promítat,“ připomněl mi a zdvihl ruku. Mísa s ovocem plynule sklouzla po stole a zastavila se u konečků jeho prstů.

Přimhouřila jsem oči. „Předvádíš se.“

Laškovně se usmál. „Když jsem se zmínil o léthských bozích, cítil jsem z tebe nervozitu a neklid. Chutnaly hutně a trpce. A pak zničehonic přišlo něco... sladkého.“ Se sraštěným obočím chvíli studoval ovoce v misce a pak odstrčil pár

kousků stranou a vytáhl lesklou, zářivě červenou jahodu. „Jako tahle, ale máčená v čokoládě.“

Zahřálo mě u srdce. Otočila jsem se k němu čelem a natáhla jednu nohu. „Tak ti chutná láska?“

Nabídl mi jahodu a pohlédl mi do očí. „To jsi cítila?“

Vzala jsem si ovoce. „Ano.“

„Pak mi chutná takhle.“ Vzal si další jahodu, a aniž by jí věnoval jediný pohled, strčil si ji do pusy. Na rtu mu ulpěla malá kapička šťávy a já jsem se najednou nedokázala soustředit na nic jiného. „Rafinovaně a svěže.“

Pocítila jsem vzrušení v podbřišku a musela se přinutit odvrátit zrak, jinak bych udělala něco nevhodného. Třeba bych se na něj uprostřed věty vrhla.

„Víš,“ pronesl, „kdyby existoval způsob, jak před ostatními tvé povznesení utajit, a dopřát ti tak víc času, udělal bych to.“

„Já vím.“ Ukousla jsem si maličké sousto, ale i to se mi těžko polykalo. Prudké vzednutí úzkosti *vůbec* nesouviselo s tím, že jsem si nevěřila. „Jen blbnu.“

„Neblblneš.“ Než jsem jahodu snědla, odložil misku stranou. „Nebyla jsi na to připravená, Sero. A i kdybys byla, zažila sis toho za velice krátkou dobu ažaž.“

Přikývla jsem, utřela si lepkavou šťávu z prstů a vši silou se snažila nemyslet na to *ažáž*, které jsem si prožila.

„Bohům ani prvotním ale nebudeš čelit sama,“ prohlásil konejšivě. „Budu stát po tvém boku a se mnou i ti, kdo slouží Zemi stínů.“

Vzhlédla jsem k další pocukrované jahodě, kterou mi podával, vzala si ji a s chutí se do ní zakousla.

Věnoval mi jeden z těch vzácných širokých úsměvů, při kterém odkrýval horní řadu zubů. Hleděla jsem na něj, fascinovaná tím, jaké divy ten úsměv dělá s jeho krásnou, ostře řezanou tváří. Působil tak přirozeně, jako by se s ním už narodil. Napadlo mě, že kdyby ho potkal jiný osud, usmíval by se takhle pořád.

V údivu nad tím, jak mě mohlo potkat takové štěstí, jsem si opřela čelo o jeho. „Miluju tě,“ zašeptala jsem. „Moc.“

Chytil mě za zátylek a prsty mi zajel do vlasů. Jeho rty našly mé a polibek mi zprostředkoval to vyznání o dvou slovech se stejnou intenzitou, jako kdyby bylo vyřčeno.

„Dojez si to,“ zašeptal mi do úst a citelně zvlínil rty do úsměvu. „Prosím.“

S úsměvem jsem se znovu chopila vidličky. V nastalém tichu jsem se v myšlenkách vrátila k tomu, o čem jsme se bavili předtím. Nachystala jsem si na talíři další kousek kuřete a přemýšlela nad tím, jak dlouho asi bude v říši klid. Intuice neodpovídala a bez špehů v Dalosu jsme to neměli jak jinak zjistit.

Znenadání jsem si vzpomněla na Eliáše, jednoho z Kolisových blízkých strážných, kterého Attes ve skutečnosti nastrčil jako špiona. „Myslíš, že má Attes v Dalosu nějaké další špehy?“

„Určitě ano.“ Šed nabodl další kousek masa. „Stavil se tu, když jsi byla ve stázi, ale nemluvil jsem s ním. Nektas ano.“

„Zmínil se Attes Nektasovi, jestli je Kolis stále ve stázi, nebo ne?“

„Prý jen řekl, že Kolise v Dalosu nikdo neviděl.“

Což mohlo znamenat cokoli.

„Ale určitě se ještě staví.“ Šed se odmlčel. „Bohužel.“

Dovětek jsem ignorovala, doufala jsem, že se Attes staví brzy. Chtěla jsem se ujistit, že Hvězdu ukryl někde, kde se k ní Kolis ani nikdo jiný nedostane –

Málem jsem upustila vidličku. „Ten zlatý parchant.“

„Cože?“ Šed se rozkašlal a polkl.

„*Callum*.“ Naklonila jsem se dopředu tak prudce, až stůl zadrnčel. „Ten blondatý revenant, co se od Kolise ani nehne.“

Šed sáhl po sklenici. „Co s ním?“

„Víš, jak má Kolis Calluma rád?“ Když přikývl, pokračovala jsem. „Nejdřív jsem tomu nemohla přijít na kloub – proč je Callum jediný, kdo se mnou smí být o samotě, nebo jak to, že mu Kolis evidentně dopřává větší volnost než komukoli jinému. V některých chvílích s Kolisem vyloženě nesouhlasil.“

Šed se zarazil. „Jestli se mi chystáš říct, že Callum je Kolisův syn –“

„Ach, to ne.“ Vzpomněla jsem si, že Kolis od doby, co držel Sotorii v zajetí, s nikým nic neměl, a s neskrývaným odporem ohrnula horní ret. Nehnusil se mi přímo jeho celibát, ale důvod, proč se pro něj rozhodl. „Callum nevěřil, že jsem Sotorie. Byl o tom skálopevně přesvědčený, a to i poté, co Kolis povolal jednu bohyni z Thyijských plání,“ zmínila jsem dvůr prvotní bohyně znovuzrození. „Chtěl, aby mu potvrdila, jestli to, co jsem tvrdila, totiž že jsem Sotorie, je pravda. Umí číst ve vzpomínkách stejně jako Tarik. Jmenuje se Ione. Znáš ji?“

Zamyšleně svraštil obočí. „Vím o ní. Často Kélu doprovází, ale nevěděl jsem, že umí pročešávat mysl.“ Zatnul čelist. „Podívala se do tvé?“

„Ano, ale snažila se, aby mě to bolelo co možná nejméně,“ vyhrkla jsem rychle. „A dokonce kvůli mně lhala, Šede. Viděla pravdu, ovšem lhala.“ Dostala jsem o bohyni strach. „Kolis to teď už ví. Doufám, že je v pořádku.“

„Pokud Kolisovi lhala, věděla, co dělá, a nejspíš je dost chytrá na to, aby se před ním schovala,“ ujistil mě Šed. „Callum ti nevěřil ani potom?“

„Ne, a to ze stejného důvodu, proč má ke Kolisovi tak blízko,“ odpověděla jsem mu. „Callum je totiž Sotoriin bratr.“

Šed se zakuckal vodou. „Děláš si srandu?“

„Kéž by.“ Kéž by! „Jestli ti to už teď přijde bláznivé, počkej, až uslyšíš tohle.“

„Bezva,“ zamumlal Šed.

„Pamatuješ si, jak Kolis vyděsil Sotorii na útesech? Trhala tehdy květiny pro svou sestru Anteu. Callum tam měl jít s ní, ale místo toho si někde užíval. Cítil se pak za její smrt zodpovědný.“ Zvedla jsem ruku. „Hele, nemám Calluma ani trochu ráda, ale za sestřinu smrt nemohl. Byla to Kolisova vina.“

„Souhlasím.“

„No, a tak Kolis, přestože má prakticky nulovou sebereflexi, zašel za Sotoriini rodiči, aby jim oznámil, že požádal Eytha o navrácení Sotoriina života.“ Dívala jsem se, jak Šed chytá mou ruku a přikládá si ji ke rtům. Vtiskl mi polibek do dlaně a pak mi ruku spustil do klína, zatímco jsem mu vyprávěla, jak Callum Kolise žádal, aby ho vzal za Sotorii, aby se jí mohl omluvit, a jak to dopadlo, když mu Kolis vysvětlil, že to není možné. „Callum si sám podřízl hrdlo.“

„No teda.“ Přerývaně vydechl.

„Jo, a Kolis...“ Zavrtěla jsem hlavou. „No, když mi vyprávěl, jak viděl umírat nejprve Sotorii a pak i jejího bratra, cítila jsem v jeho hlase bolest.“

„Zdá se, že tě to znepokojuje.“

„Znepokojilo mě to. *Pořád* mě to znepokojuje,“ připustila jsem. „Sotoriini a Callumův příběh, to je učiněná tragédie. A Kolis tehdy nebyl takový, jak ho známe dnes. Neříkám, že byl hodný,“ dodala jsem. „Očividně měl obsedantní sklony a vůbec neuměl jednat s lidmi.“ Dlouze jsem vydechla. „Nícméně si nemyslím, že byl čiré zlo.“

Šed na to nic neřekl.

Bylo to pochopitelné. Nikdy nemohl Kolise vnímat jinak, než jak ho na vlastní kůži zažil. „Kolis Calluma nedokázal nechat zemřít a věděl, že Eythos na jeho popud nezasáhne. A tak udělal, co bylo zakázáno.“

Šed se prudce nadechl. „Dal mu život?“

„Povznesl ho pomocí své krve. Callum ale není falešný bůh,“ zmínila jsem povznesené smrtelníky, jimž v krvi nekoluje dost éteru – ne tolik jako třetím synům a dcerám, „ani Povznesený, a dokonce ani klasický revenant. Je přesně takový, jaký byl před svou smrtí, zatímco ostatní revenanti, ti po ničem netouží – ani po krvi, ani po jídle, ani po spánku, natož po společnosti. Žene je pouze potřeba sloužit svému stvořiteli – Kolisovi. Nic víc.“

„Proto smrt nemá dávat život. Je to výsměch – jen bezduchá, oživlá hromada masa a kostí.“ Koutky úst mu svíral hněv. „Jako gyrmové,“ řekl a já jsem při zmínce o původních smrtelnících, kteří po smrti buď dobrovolně vstoupili do věčného otroctví, aby odčinili minulé hříchy, nebo odevzdali duši bohu či prvotnímu výměnou za laskavost, znechuceně ohrnula ret. „Jen ve vylepšené verzi.“

„Jo, nemají těla plná hadů,“ zamumlala jsem a otrásla se. „Kolis na tom nicméně nevidí nic špatného. Je přesvědčený o tom, že nechítit nebo necítit je osvobozující.“ Otočila jsem k Šedovi hlavu. „Kdybych v sobě neměla jiskry života, mohlo by se mi to během povznesení také stát?“

„Ne. Jsem prvotní bůh smrti, ale nejsem pravá smrt. Moje krev by pravděpodobně způsobila totéž co krev kteréhokoli jiného prvotního,“ odvětil. Kdoví proč se mi ulevilo. „Vysvětlil ti někdy Kolis, proč to má Callum jinak?“

„Prý mu Eythos jednou řekl, že to, co stvořitel v danou chvíli cítí, se do jeho díla obtiskne.“ Promnula jsem si kůži za uchem. „A měl pravdu. Jde o to, co stvořitel skutečně cítí – co je skutečné a nedá se předstírat. A všechno, co Kolis cítil, když Calluma přiváděl zpět k životu – zoufalství i hořkost –, bylo reálné.“

Zhoupl se mi žaludek. „Dokonce cítil i radost, zatímco v ostatních případech šlo jen a pouze o povinnost. Takže ta magie spočívá v tom, že si Callum zachoval něco jako duši.“ Svráстила jsem obočí. „Stvoření je odrazem toho, kým a čím jsme. Zrcadlo všech našich nejlepších i nejhorších vlastností. Callum je odrazem toho, kým on i Kolis bývali. Zato ostatní revenanti...?“

„Jsou odrazem toho, kým je Kolis dnes,“ domyslel si Šed a zatnul čelist. „A v podstatě nezničitelní. Co Callum? Nemělo by být snazší ho zabít, když má něco jako duši?“

„Dávalo by to smysl, ovšem vzhledem k tomu, jak často jsem ho viděla umírat a vracet se zpět? A to jsem ho vůbec nešetřila.“ Pocit uspokojení, když jsem

Callumovi z tváře vymazala ten jeho otravný samolibý výraz, trval jen krátce. „Řekla bych, že ne.“

Šed odvrátil zrak a natáhl se přes stůl pro lahev vína. Vytáhl zátku, dolil si a pak otočil prázdnou sklenici otvorem vzhůru a nalil i mně. „Chci se tě na něco zeptat.“

„Ptej se.“

Položil sklenici vína vedle mého talíře. „V Káznicích,“ spustil o horách západně od Dalosu, „jsem střídavě upadal do bezvědomí a probouzel se. Kolisovi se vždycky podařilo být u toho, když jsem byl zrovna vzhůru.“ Přesunul pohled na sklenici, kterou svíral v ruce. „Hodně rád žvanil.“

Vyschlo mi v krku.

„Tvrdil mi, že ses pokusila o útěk.“

Spustila jsem ruce do klína a přikývla. „To ano. To... tehdy jsem dala Callumovi co proto.“

„Jak na to Kolis reagoval?“

„Překvapivě dobře,“ odvětila jsem. „Vlastně ani nebyl naštvaný.“

Šed ke mně pomalu otočil hlavu.

„Já vím. Zní to neuvěřitelně, ale on... tak moc chtěl věřit, že jsem Sotorie.“ Nechala jsem hlavu padnout dozadu a zadívala se na lustr, který vydával příjemné světlo. „Myslím, že jen díky tomu držel nervy na uzdě.“

„Většinou.“

Napjala jsem se a na chvíli zavřela oči. Šed měl nejspíš na mysli modřiny, kterých si všiml, když jsme se setkali ve snu, ale já si hned vybavila Kolisův trest za to, že jsem si dovolila zasáhnout ve Vesesině zájmu.

Na kratičkou chvíli jsem skoro cítila, jak se mi znovu nesnesitelně napínají svaly v pažích.

Otevřela jsem oči. „Ty modřiny, které jsi viděl ve snu, jsem utržila potom, co mě odnesl za Fanem –“ Přerývaně jsem se nadechla, když jsem si znovu vybavila záblesk odporu v očích prvotního boha nebes, moří, země a větru. Stáhlo se mi hrdlo. „A co mi céreni darovali svou esenci. Měla jsem pocit, že ho dokážu zabít – nebo jsem si to alespoň myslela. Zmocnila jsem se meče ze stínového kamene a bodla ho.“

„Pro lásku boží.“ Šed si přejel druhou rukou po bradě.

„Jenomže jsem to nedomyslela. Zareagoval okamžitě. Nejspíš mě ani praštit nechtěl –“